

Z obsahu:**»Pokoj vám! Nebojte se!«**

Homilie Jana Pavla II.
22. března 2000 při
mši svaté na náměstí
Jesliček v Betlémě
– strana 2 –

Duchovní závěť

P. Evžena Mederleta OFM
– strana 4 –

A zázrak se stal

Rozhovor s P. Markem
Chrzanowským FDP
– strana 6 –

**Slavit Jubileum
podporováním jednoty
lidské rodiny**

Poselství papeže Jana
Pavla II. k Světovému
dni uprchlíků 2000
– strana 7 –

Zázraky Jana XXIII.

Marino Parodi
– strana 8 –

Zákaz zjevení?

– strana 9 –

Maria, Žena záchrany (2)

– strana 11 –

**Protiženská církev nebo
proticírkevní ženy?**

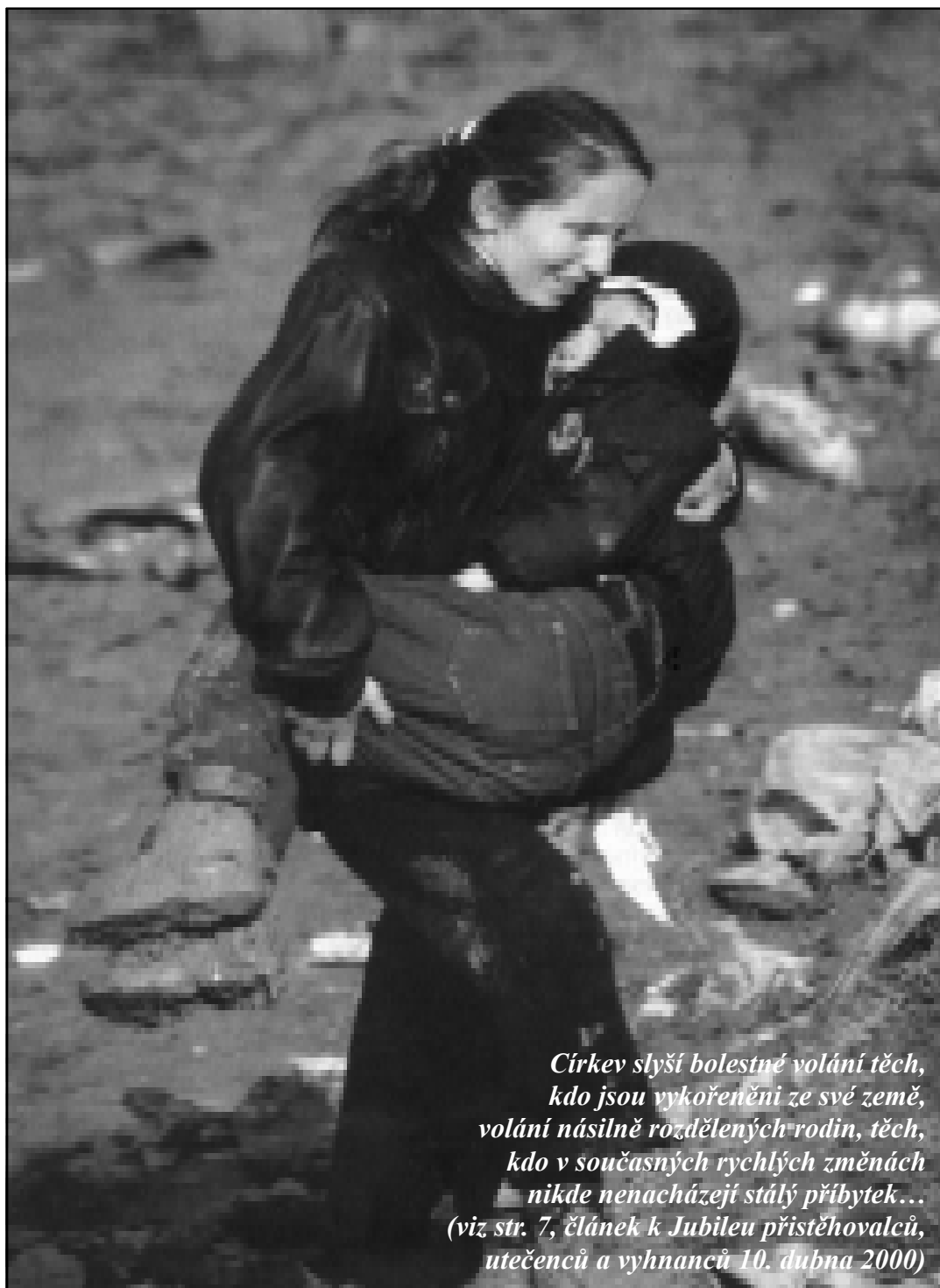
Andrea Dillonová
– strana 12 –

**Pozoruhodná cesta
dr. Alexise Carrela
do Lurd (1)**

Velké světlo v životě
nositele Nobelovy ceny
– strana 13 –

Píšu Ti, Pane Bože...

– strana 14 –

*Církev slyší bolestné volání těch,
kdo jsou vykořeněni ze své země,
volání násilně rozdělených rodin, těch,
kdo v současných rychlých změnách
nikde nenacházejí stálý příbytek...
(viz str. 7, článek k Jubileu přistěhovalců,
utečenců a vyhnanců 10. dubna 2000)*

»Pokoj vám! Nebojte se!«

Homilie Jana Pavla II. při mši svaté na náměstí Jesliček v Betlémě 22. března 2000

Dítě se nám narodilo, syn je nám dán... bude nazván obdivuhodný Rádce, mocný Bůh... Kníže pokoje (Iz 9,5)

Slova proroka Izaiáše označují příchod Spasitele světa. Onen velký slib se naplnil zde, v Betlémě. Po dva tisíce let, z generace na generaci, vyslovují křesťané jméno Betlém s hlubokým pohnutím a s radostnou vděčností. Jako pastýři a mágové jsme přišli také my, abychom našli Dítě *zavinuté do plének a položené v jeslích* (Lk 2,12). Jako mnozí poutníci před námi poklekáme plni úžasu a skláníme se před nevýslovným tajemstvím, které se zde naplnilo.

O prvních Vánocích své služby nástupce apoštola Petra jsem veřejně vyjádřil své veliké přání oslavit počátek svého pontifikátu v Betlémě, v jeskyni Narození (srov. Homilie 24. 12. 1978, n. 3). Doposud to nebylo možné; nebylo to možné až do tohoto okamžiku. Jak bych mohl dnes nechválit Boha všeho milosrdenství, jehož cesty jsou tajemné a jehož milosrdenství je bez konce, že mě přivedl v roce Velkého jubilea sem, na místo, kde se narodil Spasitel? Betlém je středem mého jubilejního putování. Cesty, které jsem sledoval, mě dovedly na toto místo a k tajemství, které hlásá.

Nebojte se, hle, zvěstují vám velikou radost, která bude pro všechny lid: dnes se vám narodil Spasitel v městě Davidově, Kristus Pán (Lk 2,10–11)

Radost, kterou anděl zvěstoval, není něčím, co patří minulosti. Je to radost dnešku, věčného dnes Boží spásy, která zahrnuje všechny časy, minulost, přítomnost i budoucnost. Na úsvitu nového tisíciletí jsme povoláni, abychom jasněji pochopili, že čas má smysl, proto-

že zde vstoupil Věčný do dějin a zůstává s námi provždy. Slova Bedy Ctihodného vyjadřují tento pojem jasně: »Ještě dnes a každý den až do konce časů Pán je ustavičně počat v Nazaretě a rodí se v Betlémě.« (In: Ev. S. Lucae, 2; Pl 92, 330) Proto v tomto městě jsou stále Vánoce, každý den jsou Vánoce v srdcích křesťanů. Každý den jsme povoláni, abychom hlásali betlémské poselství světu, »dobrou novinu o velké radosti«, že věčné Slovo, *Bůh z Boha, Světlo ze Světla*, se stalo tělem a přišlo, aby přebývalo mezi námi (srov. Jan 1,14).

Dítě, sotva se narodilo, bezbranné a zcela závislé na péči Marie a Josefa, svěšené jejich lásce, je veškerým bohatstvím světa. ONO je naše všechno.

V tomto Dítěti, Synu, který je nám dán, nacházíme odpočinek pro své duše a pravý chléb, kterého nikdy neubývá, eucharistický Chléb, hlásaný také samotným jménem tohoto města: Betlém – dům chleba. Bůh je skrytý v Dítěti; božství se tají v Chlebu Života. »Adoro te devote latens Deitas! Quae sub his figuris vere latitas!«⁽¹⁾

Veliké tajemství božské kenóze,⁽²⁾ dílo našeho vykoupění, které se projevuje v slabosti: to není snadná pravda. Spasitel se narodil v noci, ve tmě, v tichosti a v chudobě v betlémské jeskyni. *Lid, který chodil ve tmě, viděl veliké světlo; světlo zaza-*

řilo na ty, kteří bydleli v zemi temnot, vysvětluje Izaiáš (9,1). To je místo, které poznalo *jho a hůl* útisku. Kolikrát bylo slyšet na těchto ulicích křik nevinných! Také velký chrám vybudovaný na místě, kde se narodil Spasitel, jeví se jako velká pevnost otřesená údery času. Ježíšovy jesle stojí vždy ve stínu Kříže. Mlčení a chudoba narození v Betlémě jsou něčím, co je spojeno s tmou a bolestí smrti na Kalvárii. Jesle a Kříž jsou totéž tajemství lásky, který vykupuje; tělo, které Maria položila do jeslí, je totéž tělo, které bylo obětováno na Kříži.

Kde je tedy vláda *obdivuhodného Rádce, mocného Boha a Knížete pokoje*, o kterém mluví prorok Izaiáš? Jaká je to moc, které se dovolává sám Ježíš, když ujišťuje: *Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi* (Mt 28,18)? Kristovo království *není z tohoto světa* (Jan 18,36). Jeho království není projevem síly, bohatství a dobývání, které, jak se zdá, hýbou lidskými dějinami. Naopak, jedná se o moc vítězí nad Zlým, o definitivní vítězství nad hříchem a nad smrtí. Je to moc uzdravovat rány, které hanobí obraz Stvořitele v jeho tvorech. To je Kristova moc, která přetváří naši slabou přirozenost a uschopňuje nás, abychom skrze milost Ducha svatého žili v pokoji s druhými lidmi a ve společenství s Bohem. *Těm, kteří je přijali, dal moc stát se Božími dětmi* (Jan 1,12). To je poselství Betléma dnes a navždy. To je mimořádný dar, který Kníže pokoje přinesl na svět před dvěma tisíci lety.

V tomto pokoji pozdravuji palestinský národ, přičemž jsem si vědom významu tohoto okamžiku ve vašich dějinách. Modlím se, aby pastorační synod, který se právě skončil a na kterém se podílely všechny katolické církve, vám vlil odvahu a posílil

mezi vámi svazek jednoty a pokoje. Tak se stanete stále účinnějšími svědky víry, kteří budují Církev a slouží společnému blahu. Svaté políbení nabízím i křesťanům jiných církví a církevních společenství. Zdravím muslimské společenství v Betlémě a modlím se o novou éru pochopení a spolupráce všech národů ve Svaté zemi.

Dnes se díváme na okamžik, který se stal před dvěma tisíci lety, ale v duchu objímáme všechny časy. Jsme shromážděni na jednom místě, ale uzavíráme celý svět. Oslavujeme Dítě, které se právě narodilo, ale vztahujeme ruce ke všem lidem na všech místech. Dnes na náměstí Jesliček voláme mocně do všech časů, míst a ke každé osobě: **»Pokoj vám! Nebojte se!«** Tato slova obohacují všechny stránky Pisma. Jsou to božská slova, která pronesl sám Ježíš, když vstal z mrtvých: *Nebojte se!* (Mt 28,10). Jsou to stejná slova, s nimiž se dnes Církev obrací na vás. Nebojte se zachovat svou přítomnost a své křesťanské dědictví právě na tomto místě, kde se narodil Spasitel.

Abych použil slova sv. Pavla z dnešního druhého čtení, v betlémské jeskyni *se zjevila milost Boha* (Tit 2,11). V Dítěti, které se narodilo, obdržel svět *milosrdenství slíbené našim otcům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky* (srov. Lk 1,54–55). Oslnění tajemstvím věčného Slova, které se stalo tělem, odložme

Pokračování na str. 10

Otcova sláva

Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty

Kdo mi chce sloužit, ať mě následuje

Mezi poutníky, kteří míří do Jeruzaléma, je skupina Řeků, které sem přivádí něco více než tradiční svátky. Pociťují živou touhu vidět Ježíše. Chtějí jej alespoň spatřit, ale odejdou obdarování víc, než mohli očekávat. Připoj se k nim, abys nezmeškal příležitost poznat velké Ježíšovo tajemství.

V minulých setkáních s ním jsi byl opakovaně svědkem, s jakým nepochopením a odporem se Ježíš setkává u nejvyšších představitelů svého vlastního, Bohem vyvolaného národa. *Ačkoliv před nimi vykonal tolik znamení, nevěřili v něho: očima neviděli, aby srdcem neporozuměli a nemuseli se napravit.*⁽¹⁾

O to více jej potěší pohané, kteří za ním přicházejí s upřímným srdcem. Kdo takto hledá Pána, neodejde neobdarován. Tito poutníci netuší, že za ním přicházejí jako zástupci nesčetných národů, které mají zaujmout privilegované postavení potomků Abrahámových, až *přijmou evangelium*. Jejich přítomnost připomíná Pánu, že se přiblížila chvíle, kdy svou dokonalou obětí za *všechny* zásadně změní jejich dosavadní postavení. Proto právě před těmito neobřezanými odhalí Pán své veliké tajemství, které je židovské elitě jen pro pohoršení.

Ano, *přišla hodina, aby Syn člověk byl oslaven*, aby se dokonale naplnil smysl jeho příchodu na tento svět. Je zde řeč o slávě, jakou svět dosud nepoznal. Má-li totiž Ježíšův život *přinést užitek*, musí nejprve *padnout do země* jako zaseté zrnko. Představ si živě, co se stane s pšeničným zrnem zasazeným do země. Zahyne, aby z jeho zmaru vzešel klas, který přinese *mnohý užitek*. Boží Syn přišel na tento svět s výslovným posláním, aby byl oslaven právě tímto způsobem: proto mluví o slávě, která vzejde až z nejhlubšího ponížení, o životě, který se zrodí ze smrti. Jak vidíš, je to zcela jiná perspektiva, než jakou si představují a přejí lidé smýšlející v duchu tohoto světa.

Ani Boží všemohoucnost nemá jiné východisko z tragické situace způsobené hříchem neposlušného člověka než cestu poslušnosti dovedenou až k ponižujícímu zmaru. Syn Boží nijak neskrývá, že se této cesty děsí. Jeho lidská přirozenost se proti tomu brání. Uvědom si přitom, že vnitřní zápas, který vyvrcholí zkrátka v Getsemanské zahradě, provází Ježíše ve skutečnosti po celý jeho život. Ví od samé-

ho počátku velmi přesně, co to pro něho znamená, *odumřít jako pšeničné zrnko, které padlo do země*. Ta hodina je tu, a jak se blíží, roste až k neunesení úzkost Syna člověka. Nemá právo poprosit Otce, *kteří má moc jej vysvobodit*, aby ho ušetřil takové cesty? Ale vždyť právě pro tuto hodinu přišel! S jakou prosbou se obrátí na Otce?

Ježíšova krátká, ale navýsost výmluvná modlitba zasluží všechnu tvou pozornost. Je to modlitba, která je výrazem úplného sebeobětování a dokonalé důvěry. Prosí, ale tak, že se o sobě a o své úzkosti ani nezmiňuje. Spoléhá na to, že všechnu potřebnou odvahu a sílu najde ve své dokonalé synovské oddanosti: *»Otče, oslav své jméno!«*

V čem se má projevit Otcova sláva? V tom, že zjeví světu dokonalou poslušnost, s jakou Syn vyplní odvěkou Otcovu vůli. V neslýchané pokoře se nechá jako obětní beránek vést mořem ponížení, utrpení a smrti, aby vyšla najevo láska, která je silnější než moc *knížete tohoto světa*, jenž tu panuje od té chvíle, kdy mu lidská neposlušnost dala přednost před Bohem. Ježíšova oběť *obnoví všechno*⁽²⁾ a učiní z ponížení bránu ke slávě a ze smrti zdroj života: *»Otče, staň se tvá vůle, aby ve slávě tvého jména měl člověk jistotu a záruku, že všechno, i sebevětší ponížení, i nejbolestnější strádání se změní v cestu vedoucí k radosti věčného života v tvém království.«*

Ježíšův příklad bude obdivuhodně přitažlivý. Být povýšen na dřevo bylo čtyři tisíce let znamením nejvyšší potupy a Božího prokletí.⁽³⁾ Ježíš svou poslušností promění tuto potupu ve znamení, kterým naopak *všechny přitáhne k sobě*.

Slyšíš z nebe souhlasný Otcův hlas? Je to již potřetí za Ježíšova života. Tentokrát tě Pán výslovně upozorňuje, že tento hlas zaznívá také kvůli tobě, aby ti potvrdil, jak veliké má Otec zalíbení v poslušnosti svého jednorozného Syna. Nemění zalíbení má i v poslušnosti těch, kteří jej budou následovat. Boží slávou je spása světa. Boží slávou budou i všichni ti, kteří půjdou ve stopách Ježíšových, aby byli *tam, kde je on*. Nepřehledné budou zástupy těch, kteří budou *nenávidět svůj život, aby jej našli*. Pros Ježíše, abys zbaběle neutíkal, ani když pociťuješ strach. Pro tvoji naději a pro tvoji posilu Boží Syn neskrývá, že i on sám se tváří v tvář bolesti a smrti chvěje úzkostí. Můžeš se spolehnout. Je v zájmu Otcovy slávy, aby *posilnil tvou velkodušnost*.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Jan 12,37–40; ⁽²⁾ srov. Zj 21,5;

⁽³⁾ srov. Dt 21,23; ⁽⁴⁾ srov. resp. žalm 51.

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,31–33

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich Pánem – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin:

Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího po největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. čtení – Žid 5,7–9

Bratři!

Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti osvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokončil své dílo, stal se příčinou věčné spáasy pro ty, kteří ho poslouchají.

Evangelium – Jan 12,20–33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrnko nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumřeli však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží, Otec ho zahrne poctou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvobď mne od této hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“

Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jini říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny (lidi) k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Duchovní závět' P. Evžena Mederleta OFM

Úvaha, kterou vám předkládáme, je duchovní závět' P. Evžena Mederleta OFM, která se stala známou daleko za hranicemi Švýcarska a německy mluvících oblastí. P. Evžen, jak se mu říkalo, často přemítal o těžké situaci katolické církve a představuje ji v této své závěti. Ukazuje v ní gigantické protiklady, v jakých se nachází současný katolicismus, a co katolickou církev v této poslední hodině očekává, totiž pronásledování.

Moderní »pluralismus«, za kterým vězí svobodné zednářství, by církev přijala pouze tehdy, kdyby sama byla »pluralistická« a zařadila se jako jedna z korporací mezi ostatní náboženské korporace. Ale kdyby to udělala, přestala by být církví Ježíše Krista. Zradila by ho. P. Evžen uvádí duchovní pozadí této situace.

»Katolická« církev

Kolem otázky, co to znamená, být katolický, a co je neodmyslitelnou součástí katolické víry, se široce rozmohla nejistota. Přitom jsou lidé, kteří mají úzkostné zábrany, mají-li se otevřeně označit za katolíky. Nejedno kdysi katolické periodikum škrtno toto označení ze svého názvu. Vznikl strach, že urážíme nekatolické křesťany, když se od nich jasně odlišujeme, anebo se šíří názor, že pohled víry, podle kterého jen katolická církev obsahuje plnost Božího zjevení, musí nahradit tolerantnější pluralismus.

Slovo katolický pochází z řeckého slova *kat-holon*, které znamená »odshora až dolů – všeobsahující«. Podle nejstarší tradice se tím rozumí, že katolická církev byla poslána Kristem ke všem národům všech dob a přijala od Krista v Duchu svatém celé Boží zjevení a všechny síly milosti, aby je spravovala; je tedy časově, prostorově i obsahově všeobsahující.

S tímto vymezením vzniká současně kritická otázka, která obsahuje všechny ostatní otázky: Jakým právem si může katolická církev připisovat takový význam a takové poslání a vnášet tak do křesťanství nevyhnutelně polarizaci?

Ve skutečnosti: jestliže katolická církev byla skutečně ustanovena od nanebevstoupivšího Krista o Letnicích jako správně darů jeho milosti a přijala

od něho plnost Ducha svatého, existuje mezi ní a relativizujícím pluralismem nepřekonatelný rozpor. Ať už pluralismus jakkoliv do široka natahuje svou otevřenost a toleranci, jedno bude vždycky vylučovat, totiž katolickou církev, kterou Kristus zplnomocnil a pověřil, aby v jeho jménu chránila a hlásala autenticky jeho božské zjevení. A ať už bude katolická církev jakkoliv otevřená dialogu, musí vždy odmítat pluralismus, který zařazuje božské zjevení hlášané církví do jedné řady s ostatními teologickými názory.

Katolická církev proměnlivá?

Není žádných pochyb o tom, že katolická církev od prvních Letnic po všechny časy vidí samu sebe jako Kristovo Tělo a Snoubenku, již jako věrně *služebnici* světil v Duchu svatém své božské zjevení a sílu svých milostí. I v Druhém vatikánském koncilu dosvědčuje Církev tuto víru a vyjadřuje ji na mnoha místech v různých souvislostech.

Kdo toto sebezpoznaní a sebesvědectví církve odmítá jako bludné, musí pravdu chápat jako mnohostrannou a podle toho nahlížet na církev jako na společnost z vlastní podstaty proměnlivou, musí se od katolické církve odloučit nebo se snažit zevnitř ji změnit.

Tajné rozštěpení

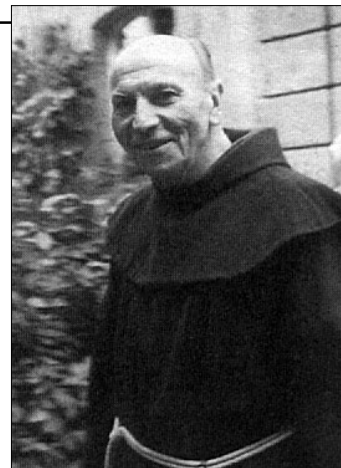
Tak proniklo do církve latentní rozštěpení, které se týká samé její podstaty. Už nejde

o to, potírat jednotlivé bludy. Jde o samo tajemství církve. Jasně vysvětlení vzniklé situace je možné jedině tehdy, když obě strany vědomě uznají neslučitelnost pluralismu a učitelského úřadu církve. Jak může být dosaženo jednoty v jednotlivých pravdách víry, když jedna strana pokládá za proměnlivé to, co církev na základě božského zjevení skrze Krista přijímá a hlásá jako neměnné? Již v samotném slovním souhlasu trvá, pokud jde o motiv, podstatné rozdělení: obě strany by nevyznávaly totéž. Stojí tu proti sobě neslučitelné ideologie a jistota víry.

Ideologii můžeme popsat následujícím způsobem:

Zvolí se určitá nedoložitelná a pseudovědecká heslovitá výpověď s určitým cílem, prohlásí se za jistou a podle ní pak se přetvoří a nově vyjádří všechny významy a souvislosti. Tak například přírodní věda v rozporu se svým úkolem zkoumat pouze objektivně poznatelné poznatky přijmou nedokázanou a nedokazatelnou a nic nevysvětlující tezi, že všechny formy a druhy povstaly z náhodně vzniklých mutací. Podle této teze vzniká výklad o postupně dějinně vznikajícím viditelném světě navzdory všemu, o čem svědčí skutečnost, a vykládá se to jako věda na školách s úplným vyloučením Boha Stvořitele.

Podobným způsobem ovlivňuje veřejnost katolické církve ideologie, podle které katolická víra není Kristem zjevená a církví svěšená pravda, která je pro člověka závazná, nýbrž:

1. Pravda je spíše difúzní (rozptýlená, široce roztroušená) ve všech náboženstvích a je zde člověku k dispozici v různých proměnlivých konkretizacích a výrocích.

2. V kulturních proměnách, které nás obklopují, je nutné zpochybnit dosavadní dogmatické vyznání víry a mravní nauku i samotné Písmo svaté; protože jeho myšlenkové formy a výrazy odpovídají dřívějším kulturám, musí být nyní přeformulovány podle nové teologie ve shodě s dnešním způsobem myšlení a života. Tak se v rámci kulturních změn mění stále i církev.

Leonardo Boff píše v knize *»Církev – charisma a úřad«*: *»My nevíme, co má být křesťanství, víme jenom, jak se projevuje v historickém procesu.«*

Přijmout tuto ideologii znamená:

A. Tím je zcela zpochybněn Ježíš Kristus jako božská osoba. Jeho zjevení je zbaveno své božské podstaty a jedinečnosti a změněno na jeden ze stupňů vnitřní lidské evoluce. Z jedné premisy vychází zpochybnění celého Písma svatého a celého dosavadního církevního hlásání.

B. Ekumenismus se tak stává pro všechny, kdo takto smýšlejí, bezproblémovým. Jednotě křesťanů brání skutečnost, že církev trvá na rozdělovacích odlišnostech víry, ale také vyznání víry podle reformace.

Je zcela zřejmé, že v takové ideologii se jeví sebesvědectví církve, že je hlasatelkou božské

pravdy, jako nesnesitelná troufalost a překonaná paličatost, která vyvolává polarizaci, narušuje jednotu a udržuje lidi v dětinství.

C. Tím vytváří tato ideologie jasnou polarizaci, protože vylučuje z dialogu božskou plnou moc církve a všemi masovými sdělovacími prostředky bojuje za to, aby odcizila veřejné mínění učitelskému úřadu církve. Naopak, věřícím katolíkům se tato polarizace neschvaluje, nýbrž vytýká. Tento boj je tak úspěšný, že katolíci křesťané jsou zaplaveni pochybnostmi a úzkostmi. Zastrášení výtkou, že polarizaci narušují jednotu, mnozí začínají upírat církvi právo na každé veřejné přiznání k božské moci, a tato víra se postupně vytrácí.

Naše doba chce rozpor mezi pravdou a bludem zakrýt přízpůsobováním jednotě. Chce přinést pokoj, jaký dává svět. Ale Kristus říká, že přináší meč, totiž meč ze svých úst, slovo pravdy, které se odlučuje od bludu. Jeho pokoj je dar božské pravdy, která osvobozuje toho, kdo ji přijímá.

Nastala doba, aby katolíci a jejich pastýři setřásli ze sebe strach. Protože jejich svatým posláním je hlásat světu bez bázně pravdu Kristovu jako nejvyšší dar spásy a tuto pravdu jasně odlišovat od bludu.

Kdo takto neohroženě hlásá katolickou víru, musí ovšem počítat s pronásledováním. **Pronásledování je normální situace církve.** Ježíš jasně předpověděl: *Jestliže svět vás nenávidí, vězte, že mne nenáviděl dříve než vás. Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat* (Jan 15,18–20).

Blahoslavení jste, když vás lidé nenávidí; když vás lživě pomlouvají a vaše jméno vyškrtnou jako prokleté kvůli Synu člověka, Radujte se v ten den a jásejte, máte totiž v nebi velkou odměnu (srov. Lk 6,22–23; Mt 5,11).

Jak nádhernou jistotu nám mohou dát tato Ježíšova slova, abychom stáli pevně v pravdě!

Ve skutečnosti všechno to, co Ježíš předpověděl, vztahuje se na naši dobu. Opravdu všechno, z čeho nás obviňují, je lživě vymyšleno; jsme špinění, když se naše víra pomlouvá jako něco méněcenného a zatracuje se název římskokatolický jako špatný. Dělalí to, protože nevěří v Syna člověka. Pro koho Ježíš není pravý Syn, druhá božská osoba Nejsvětější Trojice, pro toho ani Panna Maria nemůže být pannou, chléb se nemůže stát jeho Tělem a víno jeho Krví. Zázraky se nestaly a nemohl také založit žádnou církev.

Když Ježíš předpověděl apoštolům pronásledování, dodal k tomu: *Radujte se a jásejte!* Tuto výzvu Ježíšovu musíme vzít s velkou vážností na vědomí. Opravdu, můžeme se radovat, protože jsme si jisti pravdou právě proto, že jsme zde vystaveni takové bezmocnosti. Naši protivníci takovou »značku kvality« nemají, nejsou pronásledováni, nýbrž uplatňují proti nám moc. Právě naše slabost nám dává naši jistotu. Kristus tuto naši porobu předpověděl; ale my, kteří jsme pronásledováni, neseme církev vstříc budoucnosti.

Nedejme se zastrašit! Nesnažme se bojovně bránit. Nejsou dány předpoklady k plodnému rozhovoru. Naši protivníci tvrdí bez jakéhokoliv důkazu, že naše víra se nezakládá na Kristově plné moci, nýbrž že je pouze produktem našeho strachu (=kruhová sebeobrana – pozn. překl.). Tím nám předem odnímají legitimaci k jakémukoliv rozhovoru, což se rovná znásilnění. Rozhovor je možný teprve tehdy, když si vzájemně přiznáme rozdílnou, možná falešnou, ale dobrou víru. Dokud nám tato dobrá víra není přiznána, nemáme důvod odpovídat na žádná obvinění. Je to situace Kristem předpovězeného pronásledování. A my je přijímáme.

Poselství Královny míru

Drahé děti,

modlete se a využijte tento čas, vždyť je to čas milosti. Já jsem s vámi a před Bohem se přimlouvám za každého z vás, aby se vaše srdce otevřelo Bohu a lásce Boží.

Děti moje, modlete se bez ustání, dokud se vám modlitba nestane radostí.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.

Medžugorje 25. 3. 2000

Aniž bychom kohokoliv nenáviděli, žijeme v plné jednoznačnosti své víry. Vyznáváme ji bez zábran a bez očekávání úspěchů, jen v naději, že nevěřící se obrátí k víře. A navzdory všem pošklebkům troufáme si těšit se na nebe; tam je naše odplata jistá, potvrzená od Pána a věčná.

*P. Evžen Mederlet OFM
Překlad -lš-*

Poznámka redakce:

P. Evžen Mederlet OFM se narodil 18. ledna 1912 v Hochdorfu v kantonu Luzern ve Švýcarsku jako nejmladší z devíti dětí. V roce 1932 maturoval s vyznamenáním. Protože se již jako gymnazista zajímal o filozofii a teologii, chtěl se těmto vědám věnovat v augustiniánsko-františkánském duchu. Vstoupil tedy v Longevill do františkánského noviciátu. V roce 1936 složil slavné sliby a 9. července 1939 přijal ve Francii kněžské svěcení.

R. 1940 přišel do Fribourgu, kde působil jako kazatel a exercitátor. Prováděl přednáškovou činnost a sdružil laiky, kteří s ním spolupracovali, do *Spo-*

lečnosti sv. Damiána, později přejmenované na *Společenství pro výstavbu jediné Církve*.

V. r. 1954 založil františkánský klášter v kantonu Turgau. Pro svou ekumenickou činnost byl povolán do ekumenického centra Craheim v biskupství Würzburg, kde působil 14 let.

V roce 1983 se vrátil do Švýcarska a působil v poutním místě Wiesenberg, kde založil malý klášter jako útulek. Zde působil až do své smrti.

Jeho život určovala výzva, kterou přijal sv. František, když byl poslán obnovit zbořený kostel: *»Jdi a postav znovu můj kostel.«* Se zánícením se celý svůj kněžský život zasazoval o jednotu církve.

P. Evžen se angažoval nejen v ekumenismu, ale i v ekologii. Byl »prorokem svátostného vidění světa«, který hledá i v nejmenších věcech cíl všeho stvoření.

P. Mederlet žil dlouho jen s jedinou plící. Trpěl nedostatkem kyslíku. Překonat těžký zápal plíc bylo nad jeho síly. Zemřel ve věku 80 let po 59 letech řeholního a 53 letech kněžského života v roce 1992.

A zázrak se stal

Rozhovor s P. Markem Chrzanowským FDP

P. Marek Chrzanowski je členem řádu orionistů. Vyučuje katechetiku, teologii spirituality a je spirituálem kněžského semináře ve Zdunské Woli v Polsku. Je vyhledávaným kazatelem duchovních obnov a exercicií a napsal celou řadu básní.

V jednom ze svých kázání jste řekl: »Celý svůj život pokládám za zázrak, který vůbec nejsem s to pochopit.« Můžete to blíže vysvětlit?

Nyní, když říkám tato slova, dívám se na Kristův kříž. V tomto kříži se v myšlenkách vracím do svého dětství. Z vyprávění rodičů vím, že několik týdnů bojovali o můj

krásného – ohromná víra a horlivá modlitba celé mojí rodiny. Ani na chvíli nepřestávali doufat, že Bůh může všechno vykonat. Dávali sloužit mnoho mší svatých na můj úmysl a posouvali růžencová zrnka ve svých upracovaných rukou. Prosili Ježíše Krista o zázrak mého uzdravení. A věřili v naději proti vši naději. A zázrak se stal.

Našel se člověk-lékař, který vzal na sebe riziko a ujal se operace mého zraku. Také on věřil naději...

Po pěti chirurgických zákrocích jsem začal vidět. Věřte mi, že to byl neobyčejný, nevýslovný zážitek. Mezitím díky úporným rehabilitačním cvičením jsem se začal samostatně pohybovat. To, co se zdálo nemožné, začínalo se uskutečňovat.

Když se dnes v myšlenkách vracím do minulosti, potvrzuje se mi znovu a znovu, že můj život je zázrak, kterému stále ještě nejsem schopen porozumět. Mohl jsem přece být připoután na invalidní vozík, odkázan na bílou hůlku v ruce, nespátřit nebe ani zemi ani lidské tváře. To, co se mi stalo, je pro mě velkou milostí, za kterou nepřestávám děkovat Bohu.

Za mnoho vděčíte své rodině, která vytvořila prostředí opravdové lásky. Můžete se s námi podělit o zvláštní vzpomínky z dětství?

Pocházím z malé vesničky, z oblasti, kde bylo mnoho ovocných zahrad. Z dětství mi utkvěl v paměti jeden obraz. Když jsem ještě nemohl chodit a neviděl jsem, nosili mě moji drazí na ramenou po sadu a já jsem jim naslouchal, jak vypadají stromy a květy jabloní. Dodnes si myslím, že není na světě krásnější vůně než vůně rozkvetlého sadu.

A ještě jedna epizoda z raného dětství. Blízko našeho domu stojí prostý dřevěný kříž, který postavily ruce mého dědečka. Babička mě k němu často nosila, vyprávěla mi jeho historii. Společně jsme se pod ním modlili. Když jsem ještě neznal teologii kříže, nespojoval jsem kříž s utrpením, a byl jsem šťastný, že je mi tak blízko.

Pamatuji si také na jeden krásný říjnový zvyk. Večer jsem šel s rodiči, sestrou a bratrem do babiččina pokoje a tam jsme se modlili růžencem, hlasitě a opravdově. Když mám dnes problémy s modlitbou,

P. Marek Chrzanowski FDP

vzpomenu si na ty chvíle a teskním po nich. A opět se pak začnu opravdu modlit. Bůh mi potvrzuje zkušenost, že pro něho není nic nemožného.

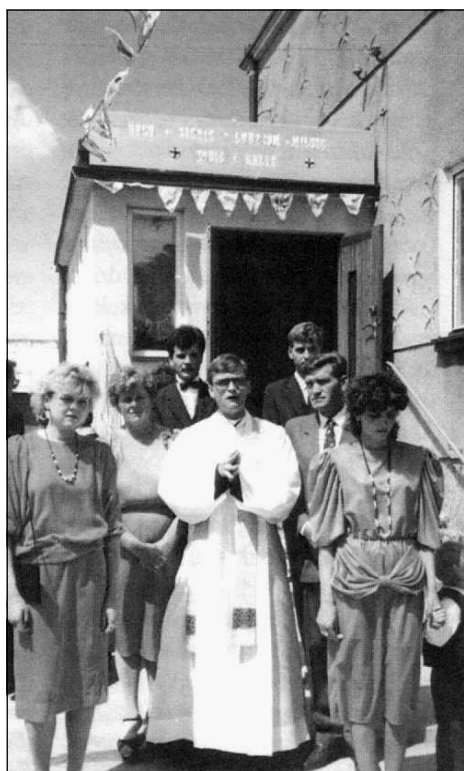
Pro Boha opravdu není nic nemožného – vrátil vám zdraví, obdaril vás zvláštní silou k překonávání obtíží, vybral si vás za své vlastnictví. Jeho působení ve vás je znamením velké důvěry, protože Bůh, jak říká sv. Terezie, zkouší ty, které miluje.

Věřím z celého srdce, že to byla víra a modlitba mých nejbližších, které mi vyprosily milost uzdravení, že sám Bůh řídil ruku lékaře, který mě operoval. Pak mi Bůh dovolil, abych viděl i chodil, skončil základní školu i ekonomické lyceum. Pak mě postavil před další zkoušku.

Do té doby jsem nemyslel na kněžství. Můj bratr byl ministrantem, lektorem, jezdil na oázy. Já jsem byl na druhé straně oltáře. Několik dní před maturitou jsem jel na Jasnou Horu a dlouho jsem se tam modlil. Do dnešního dne nevím, co se tehdy vlastně stalo. Cítil jsem však, že Ježíš a Maria mě volají silným, ale něžným hlasem. Věděl jsem, že musím se svým životem udělat něco smysluplného, že Bohu nemohu říct: »Ne.« A tak začalo mé hledání semináře. Musel jsem projít nejednou tvrdou cestou, zaklepat na mnoho, velmi mnoho dveří, abych našel to pravé. Dnes rozumím těm, kteří mě nechtěli přijmout kvůli mému zdravotnímu stavu. To všechno se muselo stát...

Ale tehdy jsem tomu vůbec nerozuměl. Vzpomínám si, že jsem zašel k dědečkovu kříži a volal jsem celým svým srdcem: »Ježíši, vracím ti svůj zrak i nohy, jenom učiň, abych mohl být tvým knězem!«

Po mnohém hledání jsem potkal člověka, který mi daroval malý prostínkový růženeček a řekl: »Jestli se ho budeš modlit každý

život. Maminka tehdy držela v rukou růženc a smáčela jej slzami, ale nepřestávala věřit v účinek a sílu modlitby.

Když se podařilo mě zachránit, lékař potvrdil, že jsem při porodu utrpěl výron krve do mozku. Proto jsem měl ochrnutou pravou ruku a pravou nohu. Několik let jsem se nemohl pohybovat vlastními silami. Začalo dlouhé období vyšetřování, diagnóz, léčení. Ale lékaři bezradně krčili rameny.

Skoro devět let jsem byl slepý. Dodnes si pamatuji, co to znamená, rozeznávat rodiče a sourozence podle barvy hlasu a doteku rukou; co to znamená, cítit pod prsty slzy, které stékají po tvářích milovaných osob. Na to se nedá zapomenout. A přece v tom obtížném období bylo něco

Slavit Jubileum podporováním jednoty lidské rodiny

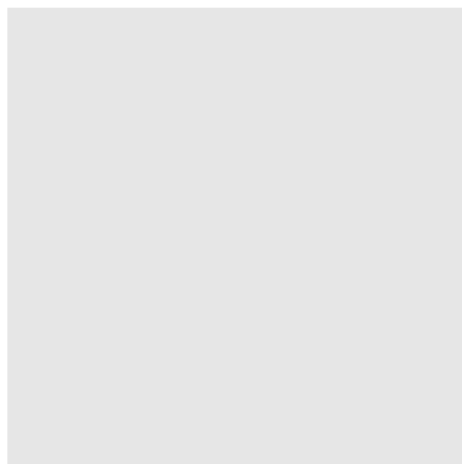
Z poselství papeže Jana Pavla II. k Světovému dni uprchlíků 2000

Při slavení Velkého jubilejního roku 2000 nechce církve zapomínat na tragédie, které toto právě končící století poznamenaly: krvavé války, které zdevastovaly svět, deportace, vyhlazovací tábory, etnické čistky, nenávisť, která poznamenala a nadále zatemňuje lidské dějiny.

Církev slyší bolestné volání těch, kdo jsou vykořeneční ze své země, volání násilně rozdělených rodin, těch, kdo v současných rychlých změnách nikde nenacházejí stálý příbytek. Vnímá úzkost a bere na sebe neštěstí těch, kdo nemají žádná práva, kdo postrádají jakékoli zabezpečení, kdo jsou vydáni na milost a nemilost všem podobám vykořisťování.

Přítomnost postavy vyhnance, běžence, deportovaného člověka, nelegálního přistěhovače, uprchlíka, tohoto „lidu ulice“ ve všech společnostech světa, dodává slavení Jubilea velmi konkrétní význam, který se věřícím stává výzvou ke změně mentality a života v souladu s Kristovými slovy: „Obraťte se a věřte evangeliu“ (Mk 1,15).

K nejvyšší a také nejnáročnější motivaci tohoto obrácení samozřejmě náleží také učin-

né uznání práv uprchlíků: „Je naléhavé, aby v souvislosti s nimi byl překonán úzce nacionalistický postoj a byl vytvořen status uznávající právo na emigraci, jenž by napomáhal jejich integraci... Je povinností všech – a zejména křesťanů – usilovně pracovat na utvá-

ření univerzálního bratrství, jež je nezbytným předpokladem skutečné spravedlnosti a podmínkou trvalého míru.“ (Pavel VI., encyklika Octogesima adveniensi, 17)

Usilovat o jednotu lidské rodiny znamená zasadit se o odmítnutí každé diskriminace založené na rase, kultuře nebo náboženství, neboť to odporuje Božímu záměru. Znamená to podávat svědectví o bratrském životě založeném na evangeliu při respektování kulturních odlišností, o životě otevřeném k upřímnému a důvěryplnému dialogu. S tím je spojena podpora práv každého člověka na život v míru ve vlastní zemi, stejně jako bedlivá pozornost zaměřená na to, aby legislativa týkající se imigrace byla ve všech zemích založena na uznání základních lidských práv.

Panna Maria, která se spěšně vydala na cestu, aby navštívila sestřenicí, Alžbětu a která po přijetí, jehož se jí dostalo, zajásala v Bohu, svém Spasiteli (srov. Lk 1,39), ať posílá všechny, kdo se v tomto jubilejním roce vydají na cestu se srdcem otevřeným pro ostatní lidi a ať jim pomáhá nalézat v nich bratry, děti téhož Otce (srov. Mt 23,9).

den, staneš se knězem.« Podruhé v mém srdci vplanula naděje proti vši naději. Nepřestával jsem hledat. S růžencem v dlani jsem jednou zaklepal na dveře kněží orionistů. A to byla právě poslední adresa, kterou jsem měl. Vyšel kněz staršího věku. Přednesl jsem mu svou prosbu. Podíval se na mě a řekl. »P. Orione by tě přijal.« A proto miluji P. Orioneho a jeho kongregaci. Podruhé se Bůh ukázal silnější než lidské předvídaní a otazníky. A já jsem tehdy pochopil, že on sám mě zavedl k mému štěstí a z lásky ke mně mě nechal tak dlouho čekat. Možná že chtěl, abych mu vrátil své vytoužené zdraví. A když jsem mu vrátil ten vymodlený zážitek, udělal další div...

5. června 1988 jsem přijal kněžské svěcení. Před slavností jsem odešel k rodičům, aby mi dali své požehnání. Tehdy jsem z úst maminky uslyšel slova, na která nikdy nezapomenu: »Kvůli tvé nemoci jsem mnoho vytrpěla. Prolila jsem nad tebou tolik slz, že by ses v nich mohl vykoupat. Ale kdybych měla tisíckrát víc trpět a tisíckrát víc plakat, souhlasila bych pro tu jednu chvíli, abych se dočkala okamžiku tvého kněžství.« Takové je mateřské

srdce, srdce mé matky. Měla pravdu. Prostými slovy vyslovila to, co cítila. Protože opravdu není nic krásnějšího než Kristovo kněžství.

Na svém primičním obrázku jste dal napsat slova: »Bohu – sebe, lidem – lásku, sobě – kříž«.

Ano, ta slova pokládám za své druhé krédo. Odevzdat se Bohu, bez výhrady a navždy, je neklamnou cestou ke štěstí srdce. Kněžskou službu chápu jako úkol rozdávat lidem lásku, opravdovou Kristovu lásku. Mojí cestou k Bohu je člověk, který potřebuje lásku jako chleba. Chtěl bych říct každému slovem i životem, že Kristus nás miluje. To je základní pravda, bez které vadneme a usycháme. Uvěřit v Kristovu lásku, uvěřit, že jsme milováni, to je to, co nejvíce potřebujeme. S tou velkou pravdou o Bohu i o sobě můžeme jít celou dobu vzhůru i proti větru a zůstat šťastni. Prosím Boha, abych se uměl sklonit k člověku, abych skrze Kristovu lásku, která dává pravý život, ho uměl uzdravit, abych kříž, který jsem vždy miloval, bral na sebe každý den a věrně následoval Pána. Napsal jsem o tom v básni:

*Dát se pro lásku rozorat
Jak země ostrým pluhem
Ve skývu chleba proměnit
Dát chudým každý drobet
Zaplakat od radosti*

Znamená to, že svůj vnitřní svět, svůj vztah k Bohu i k lidem vyjadřujete v poezii?

Nevím, zda to, co píšu, je poezie. Dlouho jsem psal jen pro sebe, do šuplíku. Pokládal jsem to za dovětky ke svému životu. Teď se na to dívám trochu jinak. Dnes se poezie stala součástí mého kněžství. Konstatuji, že lidé ji čtou. Asi bych už nedokázal nepsat. Jistě je v těch verších moje srdce a můj život, a co za tím následuje – můj svět. Modlím se, aby to, co vychází z mého pera, bylo vždy pravdivé.

Co byste jako člověk, ve kterém Bůh vykonával a stále koná tak mnoho, přál našim čtenářům?

Z celého srdce jim přeji, aby milovali růženec, protože to je nejprostší a nejkrásnější modlitba...

Děkuji za rozhovor.

*Rozmlouval Vojtěch Swiatkiewicz
Rózaniec 4/98, překlad -lš-*

Zázraky Jana XXIII.

Krátce po blahorečení otce Pia bude k účtě oltáře pozdvižena další velká postava současnosti – papež Jan XXIII. Římská Kongregace pro svatořečení uznala zázrak, který se stal na přímluvu tohoto služebníka Božího.

Pokud jde o realistický pohled Jana XXIII. na mimořádné projevy nadpřirozené oblasti, stačí jen připomenout, že to byl právě on, kdo v šedesátých letech předpovídal příchod nových Letnic, jejichž první plody nyní vidíme. Odvoláváme se při tom na svědectví biskupa Lorise Capovilly, který byl pravou rukou velkého papeže v Bergamu, v Benátkách a v Římě.

Kdo podnikne pouť do Sotto il Monte (zkušenost, kterou vřele doporučujeme) v provincii Bergamo, asi 50 km od Milána, najde zde tisíce tabulek, které zde zanechali věřící z celého světa, především v kostele, kde byl tento pozdější »dobrý papež« 25. listopadu 1881 pokřtěn.

Není to příznačné, že moc a účinnost přímluvy člověka na onom světě, kterého věřící uctívají jako světce (bez ohledu na to, zda už proběhl proces svatořečení), je o to větší, čím více je milován a čím více se k němu lidé utíkají? Tak tomu bylo i ve slavném případě otce Pia.

»Děkuji, papeži Jene, že jsi mému muži daroval radost ze života!«

»Jsem mladý muž z Lecca. Je mi 17 let a jsem zoufalý. Sarah a já jsme se pohádali. Zradil jsem její důvěru a všechno se zhroutilo. Sám nemohu žít. Pomoz mi, aby mi odpustila, aby bylo všechno jako dříve a já mohl být opět šťastný v její přítomnosti.«

»Jsem rozvedený. Víím, že si to nezasloužím, ale ty, který jsi tak hodný, drž mě bliz-

ko se a pomoz především mému synovi, který je těžce nemocen. Uzdrav jej, protože lékaři nevědí, co mají dělat, a já jsem zděšený z jeho bolestí.«

To jsou některé příklady tisíce a tisíce proseb, které byly napsány na listcích. Veliký počet tabulek ex voto, které vidíme v kostele Sotto il Monte a v okolních místech, svědčí o vyslyšených prosbách »věřících«:

»Jsem dítě, kterému je 11 let, a mám nádor. Díky dobrému papeži je to se mnou na dobré cestě. Doufám, že mě bude stále ochraňovat.«

Jednoho muže z Pescary (ve městě, kde obraz Jana XXIII. údajně proléval v r. 1973 krvavé slzy), jehož nádor byl již v konečném stadiu, prohlásili lékaři za nevléčitelného. Na přímluvu papeže byl zcela náhle uzdraven.

V březnu 1988 onemocněla Francesca R., 29letá herečka, mozkovou příhodou. Její matka se vroucně modlila k Janu XXIII., a dcera byla uzdravena tak náhle, že lékaři nemohli pochopit, jak se mohla vrátit k výkonu svého povolání.

Z mnoha případů, které svědčí o zázraku na přímluvu Jana XXIII., uveďme zprávu 28letého Claudia Crottiho z Angery v provincii Varese v severní Itálii.

»Jako desetiletý jsem se houpal s přáteli na velké železné houpačce. Nastoupili jsme čtyři. Když jsme houpačku silně rozhoupali, zatočila se mi náhle hlava a já jsem vypadl před zrakem své matky. Loďka houpačky do mě narazila. Utrpěl jsem zlomeninu stehenní kosti. Matka mě dala odvézt do městské nemocnice. Po dvou dnech jsem byl převezzen do lépe vybavené nemocnice v Busto Arzizio, kde jsem měl zůstat měsíc. Zpočátku se zdálo, že všechno probíhá normálně. Ke konci tohoto období se ukázalo, že je nezbytná operace. Ta trvala pět hodin. Dostal jsem ocelové hřeby. Rána měla 37 stehů. Když jsem opouštěl nemocnici, řekli mi, že už nebudu normálně chodit a berle se stanou mým doživotním průvodcem. Kromě toho mě noha stále velmi bolela.

V tomto stavu mě rodiče přivezli do Sotto il Monte, aby se modlili k dobrému papeži Janovi. Během této pouti se stalo něco, co se jeví jako zázrak. Když jsem byl

v papežově domě, jedna řádová sestra mě vybidla, abych se posadil na židli, která patřila papeži. Všichni, kteří byli v místnosti, se začali modlit. Pak jsem se vrátil s rodiči domů.

Byl jsem právě doma, když maminka otevřela dveře jedné řeholní sestře. Ta mě později požádala, abych jí ukázal svou ránu. Vstal jsem proto ze židle, na které jsem seděl. Když jsem stáhl nohavici, měl jsem stejný pocit jako při úrazu. Zatočila se mi hlava a já jsem spadl v bezvědomí na podlahu. Tu se mi zjevil papež Jan, usmíval se na mě, tak jsem jej viděl na fotografii v Sotto il Monte. Když jsem opět nabyl vědomí, postavil jsem se na obě nohy, aniž jsem si to uvědomil. Tu jsem zpozoroval, že mohu normálně držet rovnováhu, jako by nedošlo k žádnému úrazu.« Chlapec začal před zrakem své matky běhat.

Uvedeme ještě další případ. Carlu Perosovi je 36 let. Byl závodním lyžařem, nyní je sportovním novinářem.

18. srpna 1982 byl se čtyřmi přáteli v horách na Novém Zélandu. Chtěli jít lyžovat, ale protože byl prudký vítr, vypravili se dvěma auty do jednoho přírodního parku. Během jízdy usnul a vůbec neví, jak došlo k nehodě, při které všichni čtyři jeho kolegové přišli na místě o život a on jediný vyvázl zcela bez zranění.

Carlo tehdy nemohl vědět, že ve stejném okamžiku na druhém konci světa v Sotto il Monte jeho rodiče prosili budoucího světce, aby se jim syn vrátil zdravý z dlouhé cesty, na které mu hrozí řada nebezpečí.

»Nejdříve jsme šli do kostela,« vypráví paní Giacomina Valsecchi, sportovcová matka, »pak do Camaitino, kde je dnes Janovo muzeum. Již několikrát jsme byli na tomto místě, ale tentokrát jsem přišli s úmyslem, aby papež Jan ochránil našeho syna.

V domě v Camaitino je jedna místnost, které se říká »Mapa světa«. Tam můj muž přistoupil k velkému glóbu, který používal Jan XXIII. Hledal na něm Nový Zéland. Když jej našel, zvolal: »Leží přesně u protinožců.« Bylo to právě ve chvíli, kdy se udála ona strašná nehoda na Novém Zélandu.«

Carlo Perosa vysvětluje: »Byl bych určitě také mrtvý, kdyby krátce před tím můj přítel nenavrhl, abychom si vyměnili místa, že by chtěl řídit.«

Zvláště pozoruhodný je případ rodiny Arsaga: otec je Mexičan, matka Němka. Mají sedm dětí. Před dvěma roky byl Pedro Arsaga vysvěcen na kněze v kongregaci

misionářů Svatého Ducha. Tento řád založil P. Felix Rougier a Maria Concepcion Carbera, mystička a matka devíti dětí. Dnes je P. Pedro v jedné farnosti na předměstí Milána.

»Děkuji za své kněžské povolání papeži Janu XXIII., protože on stojí na počátku mimořádných okolností, které mě zavedly sem, 50 km od rodiště Jana XXIII.«

Pater Pedro se narodil v Americe jako syn katolického otce a protestantské matky. Rodina se přestěhovala do Německa, do matčiny vlasti. »Před pontifikátem Jana XXIII. byly vztahy mezi katolíky a protestanty dosti napjaté. To se díky charismatu Jana XXIII. do značné míry změnilo.

Postava a svědectví Jana XXIII. na nás tak zapůsobily, že se nás všech sedm rozhodlo vstoupit do katolické církve. I matka nakonec následovala náš příklad.

Konverze mé rodiny mi umožnila, abych po ovdovění vstoupil k misionářům Svatého Ducha. O pět let později také moje sestra Marilen vstoupila do kongregace sester františkánek-misionářek. To je zázrak milosti, který v naší rodině způsobil Jan XXIII.«

Je řada rodin, které byly zachráněny díky přimluvě Jana XXIII. a dostaly milost smíření. Svědčí o tom četné zápisy v Sotto il Monte. Např.:

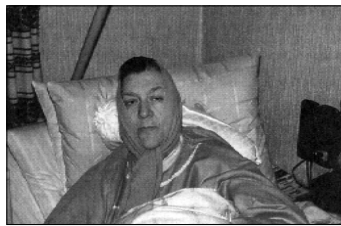
»Papeži Jene, jsem zde, abych ti poděkovala, že jsi vyslyšel moje modlitby. Dvakrát jsem se na tebe obrátila ve vážných problémech, které jsi mohl vyřešit jen ty. Díky tvé pomoci je naše rodina opět pohromadě! Pavla.«

Stojí za zmínku, že Jan XXIII. byl velkým přítelem dětí. K věřícím, kteří se shromáždili k zahájení 2. vatikánského koncilu, nakonec řekl: »Až přijдете domů, uvidíte tam své děti. Dejte jim pusku a povězte jim, že je to puska od papeže!«

Podle Maria heute 2/2000

Zákaz zjevení?

I když mariánská zjevení nejsou na denní pořádku, společnost je s nimi znovu a znovu konfrontována. Jen v Evropě je registrováno téměř 800 vizionářských zjevení. Je to fenomén, který se táhne napříč stoletími. Matka Boží si tím zřídka-kdy vytváří přátele mezi vedoucími osobnostmi kléru. To nemá svou příčinu pouze v tom, že existují sporná a domnělá mari-

Grete Gansefortová, vizionářka a dobrovolná smírná oběť z Heede, před svou smrtí v r. 1996. Zjevení v Heede se uskutečnila 1. 11. 1937 až 3. 11. 1940

ánská a jiná nebeská zjevení, nýbrž má to také své církevně-strukturální příčiny, na které upozorňuje bamberský profesor Heinrich Petri, když konstatuje, že »kléru a teologové mají něco jako monopol na artikulaci víry a závazné podstaty křesťanství«. Ve skutečnosti bylo napsáno bezpočet teologických pojednání, která se opírají o Bibli a vztahují se ke kdejakému, i nejbližšímu tématu. Není problém najít je v té či oné knihovně – a nikdo se nad tím nepozastavuje. Zcela jinak je tomu v případě, když někdo uvádí, že hovořil s Pannou Marií. Všechny druhy sdělovacích prostředků, od bulvárního tisku až po seriózní televizní programy, hovořily o údajných mariánských zjeveních v Marpingenu. Takové události ovšem kalí vztahy mezi univerzitní teologií a lidovou zbožností. Přitom je zpočátku lhostejné, zda se dotyčná zjevení skutečně stala, nebo ne, což se ostatně nedá ani potvrdit, ani zamítnout. Zůstá-

vá to nakonec otázkou víry – jako každé náboženské přesvědčení. Odpověď si musí najít každý sám. Ani oficiální církevní uznání, jak je tomu v Lurdech nebo ve Fatimě, nemůže jednotlivého křesťana zbavit rozhodnutí, neboť tato zjevení zůstávají pro něho osobní otázkou víry. Poutní místa údajných mariánských zjevení jsou závislá méně na církevním požehnání než na vnitřním přesvědčení poutníků.

Ale na rozdíl od jednotlivých křesťanů, kteří mohou soukromě zjevení přenechat vizionářům, musí Církev k jednotlivým zjevením zaujmout stanovisko, protože z teologického hlediska je možnost takových zjevení prostě samozřejmá. Bible je plná zjevení. Kdo věří Písmu

Bärbl Ruess, vizionářka z Mariefried, † 4. 11. 1996

svatému, přijímá zjevení jako reálnou součást skutečnosti. A kdo by se odvážil tvrdit, že čas přímých intervencí nebes skončil s evangeliem?

Podíváme-li se však na německou oblast, můžeme konstatovat, že zde Matka Boží hovořila s různými vizionáři sice více než stokrát, ale podle německých biskupů se tak dosud nestalo ani v jednom případě. »Jak to, že má Maria zákaz zjevovat se v Německu?« ptá se takřka provokativně Martin Willig ve svém pojednání o knize *Mariánská zjevení v Německu*, kte-

Panna Maria z Marpingenu

rou sestavil farář Albrecht z Raab-Straube. Všimá si v něm především míst Marienfried, Heede, Heroldsbach a konečně Marpingen. Přitom se ani tak nevěnuje současným zjevením jako spíše »církevně-politickému pozadí pro dosavadní soustavné odmítání mariánských zjevení na německé půdě již od roku 1866«. Autor pojednání vyslovuje názor, že důvodem je tematická jednostrannost, která hlídá samu sebe: »Zájem katolíků v Německu se po Druhém vatikánském koncilu soustředil s nebývalou silou na otázky liturgie, ekumenismu a pastorače a především na sociální oblast. Zcela evidentně z toho vyšla příliš zkrátka mystická dimenze a oblast spirituality.« Ale ta se hlásí na přelomu tisíciletí stále hlasitěji ke slovu. I »zjevení« patří s určitostí k »silným místům«, na kterých se zanedbávané pole výrazným hlasem hlásí ke slovu.

*Georg Müller
SKW 48/99*

Svatyně v Heroldsbachu

Úmysl všeobecný:

ABY VYSTĚHOVALCI, UTEČENCI A PŘISTĚHOVALCI ZAKUSILI V KŘEŠŤANSKÉM PŘIJETÍ DOBROTU BOHA, OTCE VŠEHO LIDSTVA.

V současné době je ve světě více než 45 milionů osob, které přišly o domov; 80 % z nich jsou ženy a děti. Jejich hostitelské země jsou často velmi chudé. Rodiny jsou rozbité, otcové jsou možná ještě na frontě, anebo už byli zabiti. Tábory utečenců jsou hnízdem nemocí. Bují v nich korupce, nespravedlnost, podvod. Samota, pocit opuštěnosti a nepohodlí podporují krajní promiskuitu. Morálka je tam na dně.

Ale i zde se najdou poklady lidskosti a naděje. „O nic nemějte starosti! Ale ve všem modlitbou a prosbou oznamujte Bohu své potřeby s děkováním. Pak Boží pokoj, který převyšuje všechno pomýšlení, uchrání vaše srdce a vaše myšlenky v Kristu Ježíši“ (Flp 4,6–7). Agáta, ruandská běženkyně v Keni, píše: „Toto místo z Písma mně naučilo, jak máme důvěřovat Pánu bez toho, že bychom si kdy stěžovali; máme se však modlit s trpělivostí. Ať se stane cokoli, nemáme

my, běženci, malomyslně skládat ruce v klín. Máme bez ustání prosit Boha, a budeme požehnání skrze služebníky Boží, naše lidské bratry. Už nyní jsme od Boha požehnání nejrůznějšími způsoby. Bůh nám dodnes pomáhá dostat se přes tolikero hranic! Nezapomínejme mu vzdávat díky!

Mnozí z nás si lámou hlavu nad tím, kde budeme spát, co budeme jíst, kde budeme zítra. Avšak já bych vám ráda řekla, že Pán vám dá sílu a sešle vám pomoc... Bůh je blízko; mnoho zla doléhá na spravedlivého, Hospodin ho však ze všeho vysvobodí (Ž 34,18–20). Ochraňuje všechny naše kosti, ani jedna z nich nebude zlomena.

A tak, bratři a sestry běženci, svěřte svou naději a bolesti Pánu, který zná až do nejmenší podrobnosti náš život. Vytrvejte bez ochabnutí, jednoho dne dojdeme pokoje. Vskutku, Bůh slyšel náš hlas a viděl naše hoře.“

Ježíš s vámi učiní veliké věci, jestliže jej necháte působit a nepřekážíte mu při tom. Boží plánům překážíme, když chceme prosadit něco, co nám nepatří. Bud'te přísní sami k sobě, a to i tehdy, když vám chce někdo něco dát. Lidé přicházejí s obdivuhodnými nápady a velkolepými návrhy: ale všechno, co vás odvádí od toho, co jste slíbili Bohu, musíte odmítnout.

Matka Tereza

»POKOJ VÁM! NEBOJTE SE!« – pokračování ze str. 2

stranou všechen strach a bud'me jako andělé a chvalme Boha, který nabízí světu takové dary. S nebeským chórem zpívejme novou píseň (Ž 96,1).

Sláva Bohu na výsostech a na zemi pokoj lidem, které Bůh miluje (Lk 2,14)⁽³⁾

Ó betlémské Dítě, Synu Marie a Synu Boží, Pane všech časů a Kniže pokoje, který jsi tyž včera, dnes a navěky (Žid 13,8), na

naši cestě vstříc novému tisíciletí uzdrav naše rány, posiluj naše kroky, otevři naše srdce a naši mysl milosrdné dobrotě našeho Boha, který přijde, aby nás navštívil z výsosti jako vycházející slunce (Lk 1,78).⁽³⁾ Amen.

Poznámky:

- (1) Klaním se ti vroucně...
- (2) Sebeponížení božského Slova ve vtělení.
- (3) Doslovný překlad verze použitý v textu.

Den přistěhovalců v Itálii měl r. 1998 heslo: Stěhování z Babylonu k Letnicím. Jednota v duchu.

»Babylon je symbolem pýchy, která chce násilím vnutit prometheovský plán – totiž sjednotit lidi na základě kultury, která vylučuje Boha.

Letnice naproti tomu jsou událostí, ve které se vracíme k Božímu plánu. Ten uznává a opravňuje etnický a kulturní pluralismus a dává mu právo „hlásat velká díla Boží svými jazyky“.

Kež by dnešní svátek pomohl věřícím k takovému chování, které by bylo stále srdečnější a otevřenější k přistěhovalcům.«

Jan Pavel II. při Anděl Páně 15. 11. 1998

Úmysl misijní:

ABY AFRICKÉ NÁRODY DRÁSANÉ BRATROVRAŽEDNÝMI BOJI NALEZLY V EVANGELIU SÍLU VÍTĚZÍCÍ NAD NENÁVISTÍ A NÁSILÍM A OTEVÍRÁJÍCÍ SRDCE PRO ODPUŠTĚNÍ A SMÍR.

Když se dnes řekne Afrika, vynoří se nám před očima záplavy na jihu kontinentu. Ty rozbourané vody jsou obrazem i politických a etnických záplav.

Málokdo zná problémy afrického kontinentu tak dobře jako náš papež. Varuje: „Jestliže se uchvacování moci násilím stane normou, jestliže se bude kmenová rivalita prohlubovat a šířit, jestli se bude systematicky opomíjet demokracie, jestliže dále pokvete korupce a poroste obchod se zbraněmi, potom se Afrika nikdy nedočká ani míru, ani rozvoje, ani pokroku. A příští generace vynesou nemilosrdný soud nad těmito stránkami africké historie.“ (Jan Pavel II. diplomatům 10. 1. 1998)

Papež se mnohokrát vrací k problémům tohoto kontinentu: „Myslím především na Alžírsko, kde hodně často dochází k otřesným masakrům... Musím znovu jasně říci všem, že nikdo nemá právo zabíjet ve jménu Boha. To

by znamenalo zneužívání Božího jména, bylo by to rouhání!

Situace v Súdánu nedovoluje mluvit o usmíření a pokoji. Křesťané jsou zde předmětem těžké diskriminace.

Střední Afrika je otrávena narušením vnitřní rovnováhy v etnické i politické rovině: víte o událostech, které se odehrály ve Rwandě, v Burundi, v demokratické republice Kongo a nedávno v Kongo-Brazzaville. Kultura násilí musí udělat místo kultuře pokoje.

Libérie se těžce dostává z tragického konfliktu, aby pracovala na rekonstrukci země.

Lidu Angoly jsem r. 1997 řekl, že není možno zůstat vězněm minulosti, ale je potřeba odpuštění a smíru.

Proto blahoslavení šířitelé pokoje (Mt 5,9)! Blahoslavení v očích Páně, kdo se snaží vést africký kontinent do nové éry stability, smíření, pokroku a rozvoje.“

Úmysl národní:

ABY CESTU KE SMÍŘENÍ S BOHEM I LIDMI NAŠLI V JUBILEJNÍM ROCE TI, KTERÝM ODPUŠTĚNÍ UŽ DLOUHO CHYBÍ.

Prožíváme Jubilejní rok, který nám nabízí bohatství Božího milosrdenství a lásky. „Vyvrcholením Jubilea je setkání s Bohem Otcem skrze Krista Spasitele, který je přítomen ve své církvi,

zvláště v jejich svátostech. Z toho důvodu celá jubilejní cesta, připravená putováním, má své východisko i cíl ve svátosti pokání a eucharistie, velikonočního tajemství Krista, který je na-

ším pokojem a smířením.“ (Plody Velkého jubilea)

Právem nás tedy naši biskupové vybízejí k modlitbě za ty, kterým odpuštění už dlouho chybí. A je jich mnoho i v našem nejbližším okolí, hlavně mezi starší generací. Kolik z nich ze strachu nebo z pohodlí přestalo praktikovat svou víru!

Mnozí z nás se v samizdatové literatuře setkali s Taťánou Goričevovou. Narodila se brzy po 2. světové válce, byla ateistka, vystudovala práva a ve 26 letech konvertovala. Říká: „Rusko prožívá snad nejtěžší období svých dějin... Lidé žili v sebeklamu, nyní bylo odhaleno dobro, ale i zlo, lidem se sypal dosavadní svět a nevidí před sebou cestu ani cíl... Co je ale horší než hlad, je ztráta lidské důstojnosti. Perestrojka začala se zdrcující kritikou, ale nedala lidem ideál, který by je vy-

vedl z bludiště. Sovětský člověk se cítí vykořeněný a ztracený a nevidí jiné cesty k vlastní záchrane než emigraci. Vzrůstá také strach před stále se rozmáhající kriminalitou. Významné deníky Pravda i Izvestija se shodly ve výroku: Největší chybou uplynulých 70 let bylo, že jsme odstranili Boha z naší společnosti. Lidé ztratili s vírou i vzájemnou lásku a pocit vlastní důstojnosti. Jedině modlitba nás může zachránit. A lidé u nás se dokážou vroucně modlit...“ (Přednáška v Řezně)

Jedině modlitba nás může zachránit! Jedině modlitba může zachránit ty druhé! Proto nás naši biskupové vybízejí, abychom se za druhé modlili. Ale můžeme udělat i víc. Můžeme jim pomoci dobrým slovem a povzbuzením. Modleme se tedy i za to, abychom k tomu našli odvahu.

PŘEČETLI JSME, CO SE O NÁS PÍŠE

Christ in der Gegenwart 12/2000 19. března 2000

Kardinál Vlk přeče jen vnucuje reformu

Po již několik let trvajícím sporu mezi kardinálem Miloslavem Vlkem z Prahy a teologickou fakultou Karlovy univerzity se zdá, že se nyní prosadil arcibiskup a předseda Rady evropských biskupských konferencí. Jako Velký kancléř fakulty prohlásil opětovnou volbu děkana Václava Wolfa za neplatnou. Vlk vyčítá profesoru teologie, že proti duchu Druhého vatikánského koncilu »uzavírá církev do ghetta« a blokuje vstup moderní teologie na fakultu. Profesori jako *Tomáš Halík, Josef Šplíchal a Odilo Štampach*, kteří se pokoušeli o opatrné reformy, byli z fakulty prakticky vytlačeni.

Mluví České biskupské konference *Daniel Hermann* vyslovil politování, že pod Wolfem byla konzervována atmosféra jako v 19. století. Nicméně většina v interním akademickém senátu tento kurz podporuje. Všeobecná nejistota ze sociálních, politických a teologických zvrátů ve střední Evropě, jak se zdá, tyto strnulé postoje podporuje. Jak oznamuje rakouská agentura »Kathpress«, z mála fakult se označuje pražská katolická teologická fakulta za »jedinou baštu konzervativního katolicismu«, která má za úkol klást odpor západním proudům relativismu a konzervatismu. -jr-

Jan Pavel I. se zeptal kardinála Wojtyły: „Bratře, co bys udělal na mém místě s Hansem Küngem, teologem z Tübingenu? Pro něho už není Ježíš Kristus Boží Syn, ale pouze výplod židovské teologie. To je obyčejná religionistika.“

Odpověď kardinála Wojtyły neznáme. Ale jakmile se stal papežem, prvním jeho rozhodnutím byla cesta do Mexika a druhým odnětí církevního souhlasu Hansu Küngovi na teologické fakultě v Tübingenu. Niedziela 30/98

Maria, Žena záchrany (2)

Obrat se uskuteční jen skrze víru

Rozhlížíme se a ptáme se, ke které ženě se upírá náš zrak? Jestliže měříme své naděje podle toho, čím bychom mohli »zlomit sílu ženy«, pak se v takových otázkách skrývá nebezpečí, že se obrat jedine oddálí, protože obrat může nastoupit jedine skrze víru, která nečeká na nic jiného než na splnění Kristova příslibu: skrze víru, jakou projevila Služebnice Páně.

Jsme jako apoštolové, kteří při Ježíšově zatýkání očekávali, že se vítězství může získat silou. Když se nebeské pluky nedostaví a Ježíš se zázračně neosvobodí, nýbrž vydá se dobrovolně do rukou nepřátel, ztrácí víru a rozprchnou se.

Maria však jde spolu s Ježíšem navzdory ponižujícímu a totálnímu vítězství nepřátelských sil, které z lidského hlediska nedávalo nejmenší naději. Chvěla se, ale neváhala. ON je cesta, pravda a život. A tato cesta vede skrze smrtelnou úzkost, bičování, korunování až k posledním výkřiku opuštěnosti na kříži.

Když pak smrti umučené tělo svého Syna držela v náruči, její těžce zraněné Srdce šeptalo: »On vstane z mrtvých.«

Stála sama, v nejtemnější opuštěnosti, proniknutá až do nehlubšího nitra své bytosti trojím nebezpečným pokušením, ohrožujícím smrtelně víru: vlnami nezměrné bolesti, nevěrou celého lidstva, která zatemňuje a utiskuje duši a která v ní křičí: »To není pravda!«, a konečně satanem, který pobuňuje všemi pochybnostmi, jaké v průběhu staletí proniknou do Církve a do víry.

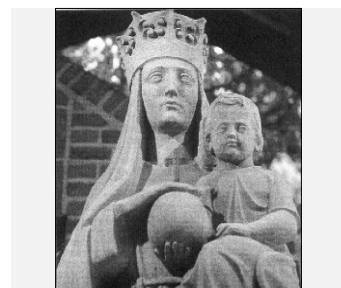
Věděla, že je druhou, nejvlastnější Evou, která rozhoduje o plodu vykoupění pro celou věčnost. Skrze její víru mohl Kristus s ní jako s neposkrvněnou nevěstou i s ranou jejího Srdce slavit velikonoční vítěz-

ství a učinit ji sluncem oděnou Matkou Církve.

MATKA VŠECH ŽIVÝCH

Mariina víra umožnila Ježíši Kristu, aby byl Vykupitelem celého světa.

To je vítězství, které přemáhá svět: naše víra (1 Jan 5,4).

Jsme povoláni, abychom s touto Mariinou vírou vstoupili do třetího tisíciletí. Je to víra, která pro tento svět je »passé«, něco směšného, s čím už veřejnost nepočítá. Ale protože my nespolehnáme na většinu ani se nemusíme ohlížet na úspěch, můžeme žít se svobodou Božích dětí ve světle naší víry, poskytovat službu světu a bez reptání vydávat svědectví. V odporu a pokofování, s jakými se setkáváme se světem, nacházíme při pohledu na Matku bolesti sílu nastavit také druhou tvář.

To je víra, jakou Ježíš s takovou radostí vítá u maličkých, kteří bezvýhradně a bez postranních otázek věří svědectví Církve. *Nikoliv tělo a krev, nýbrž nebeský Otec nám zjevil, že sám Kristus žije v Církvi, postavené na Petrově skále; že ON sám je klíčem Davidovým, který otevírá, a nikdo nezavře, a zavírá, a nikdo neotevře, tento klíč předal Církvi a poslal ji tak, jako Otec poslal jeho.*

S touto vírou vyrostlí v Mariině mateřství, s pohledem upřeným na ni, bez pokukování po babylonské ženě, půjdeme neomylně třetím tisíciletím, ať už přinese cokoli, s hořícími lampami na svatbu Beránkovu.

Protiženská církev nebo proticírkevní ženy?

Stále více se na veřejnosti a ve sdělovacích prostředcích mluví o Církvi jako o krajně konzervativní, přestárlé instituci s předvčerejšími hodnotami, orientované na moc hierarchického aparátu, především na své šedivé hlavy a světu cizího církevního kněžete (samozřejmě všichni mužského pohlaví!) Odtud je krok k tezi: »Žena je v církvi pouze utlačována.« »Již apoštol Pavel byl proti ženám!« »Ženský prvek je v církvi potlačován tím, že je ženám odíráno kněžské svěcení« atd. Podívejme se tedy blíže na 2 000 let trvající »ženám nepřátelský« postoj Církve.

Postavení ženy ve starém Izraeli a Kristův postoj k ženám

Ve starém Izraeli, resp. v době Kristově bylo postavení žen ve srovnání s dneškem poznamenáno značným omezením jejich samostatnosti a možností pohybu. Tehdy byly ženy skutečně přehlíženy: při návštěvě jeruzalémského chrámu mohly vstoupit jen na přední nádvoří (hlouběji do chrámu mohli vstupovat pouze muži); v synagogách seděly v bočních prostorách a nemohly se přímo podílet na liturgických úkonech. Nemohly studovat tóru (Současník apoštola Jana rabí Eliezer řekl: »Raději se mají slova tóry spát než světit ženě!«)

Veřejné rozhovory mezi muži a ženami byly zakázány; ženy nesměly vystupovat před soudem v roli svědka a Mojžíš dovolil mužům, aby své ženy propouštěli pomocí »západního lístku« (oficiálně byl k tomu potřebný nějaký závažný důvod v nesprávném jednání ženy, ale v praxi stačila jakákoliv záminka). Úzkoprsí farizeové hodnotili ženy jako »věc« a zdůrazňovali jejich méněcennost, protože podle mojžíšského zákona měl muž ve všem náboženském životě přednost. (I v domácnosti patřilo ženě nikoliv místo po boku muže, ale mezi dětmi a otroky.)

Boha poznáváme jedině skrze Ježíše Krista, ale i sebe samy poznáme jedině skrze Ježíše Krista.

Blaise Pascal

Jak to, že u vyvoleného národa panovaly takové poměry?

Podle původního biblického učení jsou muž a žena oba stvoření, každý podle svého způsobu, jako Boží obraz. Podle Geneze jsou rovnocenní a rovní, a to vylučuje méněcennost ženy (která byla tehdy běžná) i primitivní schéma o roli ženy, (k tomu se ještě vrátíme později).

Biblický text o stvoření muže a ženy ukazuje také na společný původ obou pohlaví, na rovnocennost jejich bytostí, vzájemnou závislost a komplementaritu.

Tato původní harmonie byla bohužel narušena záhy hříchem, jak čteme dále v Genezi, a to bohužel ve všech doménách soužití obou pohlaví. Přicházejí ke slovu panování, střídavé potlačování a zneužívání moci, a to jak v tělesné rovině, tak v rovině duchovní a v rovině biologického životního cyklu.

Teprve s Kristem, Vykupitelem z moci hříchu, mohla začít nová éra; protože Kristus – proti představám svých současníků – opět navázal na původní plán Stvořitele a postavil se proti všem předsudkům své doby:

- Ježíš neodkazuje ženy jako rabíni: přijímá při svém putování jejich doprovod (Lk 8,1–3), doprovázejí jej dokonce až pod kříž (Mk 15,40n).

- Ježíš se neostýchá vést se ženami náboženské rozhovory a vyvolává tak dokonce u vlastních učedníků překvapení (Jan 4,27; Lk 10,39; Mk 7,24n).

- Ježíš zůstává absolutní zákaz rozvodu a tak vrací manželství zpět k původní Boží vůli: aby muž a žena byli v Bohu jedno

tělo, které není možno rozdělit (Mk 10,2–12; 1 Kor 7,10n), což chrání především ženy proti polygamiím sklonům mužů (to dokonce tak poděsí jeho učedníky, že podle Mt 19,10 lapidárně říkají: *Když je to mezi mužem a ženou takové, pak je lepší se neženit.*)

- Ježíš odsuzuje s veškerou přísností časté jednání mužů, kteří vidí v ženě jen sexuální objekt, požaduje důsledně od svých učedníků: *Slyšeli jste, že bylo řečeno: Nezcizoložíš. Ale já vám říkám: Kdo se dívá na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci* (Mt 5,27n).

- Ježíš bere ženy jako lidské osoby vážně a staví je v jejich povolání být Božími dětmi na roveň mužům. Jeho postoj k ženám byl v jeho době přímo revoluční a nebyl ani v nejmenším veden »nepřátelstvím k ženám«.

Když si toto pozadí uvědomíme, poznáváme také lépe, jak pozoruhodné je Kristovo chování k apoštolům, které tvoří původ svátostného kněžství. Z velkého počtu mužů a žen, kteří jej následovali, vyvolil si ON ty, které chtěl (Mk 3,13; Jan 15,16: *Ne vy jste si vyvolili mne, ale já jsem si vyvolil vás*), a to zcela svobodně, a nikoliv v závislosti na normách platných v té době. Např. nejblahošlavenější Panna Maria, jeho Matka, která svatostí nekonečně převyšovala všechny ostatní, nepatří do okruhu vyvolených, ale patří k nim Jidáš a Petr, kteří na rozdíl od žen nebyli pod křížem, jeden jej zradil, druhý jej zapřel...

Z těchto skutečností je možno jednoznačně konstatovat:

povolání Ježíšem není určováno zvláštní osobní vhodností nebo důstojností povolání, nýbrž výlučně jeho vůlí. Jeho přímo revoluční uznání ženy se zcela vymyká kulturnímu pozadí jeho doby.

Normálně se v Ježíšově době velikonoční večeře účastnily také ženy. Ale ačkoliv se dotyčné ženy a učedníci z jeho okruhu nacházeli o svátcích v Jeruzalémě, Pán připustil ke své poslední večeři jen dvanáct apoštolů. Jen jim svěřil dar Eucharistie: *To číňte na mou památku*, a pozvedl je ke kněžskému stavu.

Významné je Ježíšovo chování po jeho zmrtvýchvstání. Ačkoliv v jeho době nebyly ženy uznávány za právoplatné svědky, právě ony obdržely úkol, aby předaly učedníkům zprávu o prázdném hrobu a zmrtvýchvstání (Mt 28,9; Jan 20,11n). A přece, i přes toto zjevné upřednostnění nesvětuje jim úkol apoštolátu, jak to učinil u apoštolů nebo u sv. Pavla!

Toto vyznamenání, být prvními svědky jeho triumfu nad smrtí, je současně odměnou za statečnou víru, kterou prokazovaly za jeho života a za hrdinou věrnost pod křížem až k jeho položení do hrobu. Jeho narození se uskutečnilo skrze ženu a také zpráva o jeho opětovném zrození se uskutečnila skrze ženu, a tím činí ženy plnoprávnými občankami svého věčného království.

Tyto jednotlivosti nám dávají poznat, že často uváděný argument, že »ženám nepřátelské« chování Církve má svůj základ již v Ježíšově chování, které je možno vysvětlit okolnostmi jeho doby, ztrácí vlastně zcela reálný podklad. Pán naopak ve svém chování k ženám tehdy zbůral a přestoupil tehdejší obyčej, a Církev je proto oprávněně vázána řídit se jeho příkladem. K tomu se vrátíme ještě později.

Podle Der Fels 3/2000
Překlad-ar-

Pozoruhodná cesta dr. Alexise Carrela do Lurd (1)

Velké světlo v životě nositele Nobelovy ceny

Na úvod

Jedná se o nejnepřívětivější epizodu z análů poutního místa Panny Marie Lurdské v jižní Francii. Lurdy jsou bohaté na takové a podobné události, mnohé z nich jsou stejně dramatické jako ta, která se na počátku 20. století stala našemu dr. Alexisi Carrelovi, slavnému nositeli Nobelovy ceny v oboru lékařství.

Historie poutního místa začíná 11. února 1858, kdy 14letá Bernadetta z nejchudší rodiny městečka na břehu pyrenejské říčky Gávy měla první z 18 zjevení, na jejichž konci se »krásná Paní« představila jako »Neposkvrněné Početí«, a to čtyři roky poté, co Pius IX. vyhlásil toto Mariino privilegium za článek víry. Na toto tajemství poukázala Matka Boží již v roce 1830 při svém zjevení Kateřině Labouré v Rue du Bac v Paříži.

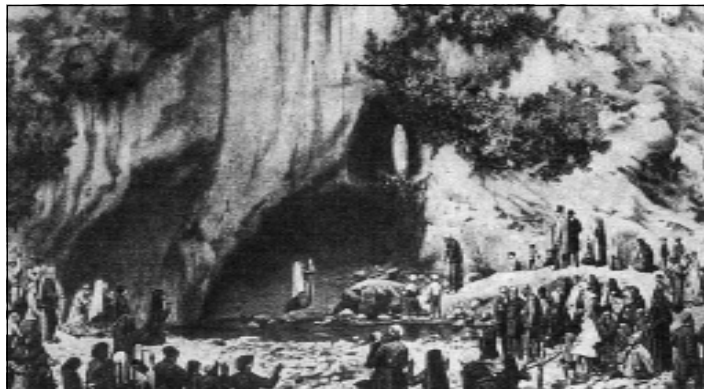
Dalo by se říci, že vyhlášením dogmatu dovršil Svätý otec to, co španělští malíři vyjádřili nádhernými obrazy již v 16. a 18. století. Jmenujme z těchto mistrů alespoň Murilla, Ribera, Zurbarana a Velasquese, z nichž první zobrazil Neposkvrněnou asi 30krát.

Nové dogma narazilo z různých stran na odpor, např. u švédského literáta A. V. Ryndberga, který tehdy jako jeden z prvních vytkl papeži, že tím »udeřil civilizovaný svět do tváře«.

Že i dnes, v době pornografie, potratů a AIDS, je »neposkvrněnost« pro mnohé tabu, sotva někoho překvapí. Je dokonce nápadné, že se můžeme setkat s teologií a teoložkami, kteří mají potíže nejen s neposkvrněným početím, ale také s panenským porodem našeho Vykupitele, které navzájem zaměňují.

Mnoho věřících katolíků vidělo a vidí i dnes ve výroku Bernadettiny »krásné Paní«: »Já jsem Neposkvrněné Početí« z nebe přicházející potvrzení dogmatu Pia IX. z r. 1854.

Jiní ale odmítali a odmítají i dnes takovou argumentaci více

méně příkře, protože jsou skeptičtí ke všemu nadpřirozenému.

Ale nejsou k dispozici »hmatatelnější« důkazy o »správnosti« výpovědi učiněné v massabielleské jeskyni?

Pro mnoho věřících, i pro pisatele těchto řádků, takové důkazy existují, a to v podobě vědecky nevysvětlitelných záračných uzdravení, která začala současně se zjevením a dodnes pokračují.

Mám na mysli např. Justina Bouhorta, 18měsíčního chlapce, který se pro měknutí kostí nemohl od narození hýbat a byl blízko smrti, ale uzdravil se po ponoření do ledově studené vody krátce po jejím vytrysknutí. V r. 1933 se jako starý muž účastnil svatořečení Bernadetty Soubirousové. Myslím také na Pierra Rudderu, o jehož přímo senzačním uzdravení bude ještě řeč později.

Další důkaz pravosti výpovědi Bernadettiny Paní můžeme s jistotou spatřovat ve čtyřech současně uskutečněných uzdraveních, která se stala při velké francouzské národní pouti a jejichž svědkem byl romanopisec Emil Zola. Bohužel ve

svém románu Lurdy se k nim nepřiznal a celou věc otočil naruby.

Konečně uvedme jako důkaz podrobný popis uzdravení Marie Baillysové, která trpěla tuberkulózním zánětem pobříšnice v posledním stadiu, které, jak

dále uvidíme, přivedlo do lůna katolické církve mladého agnostika Alexise Carrela.

V Lurdech se uskutečňují taková uzdravení i v poslední době, jen jsou méně častá než dříve. Jmenujme případ švýcarského benediktina Lea Schwagera z kongregace sv. Otílie, který byl náhle uzdraven z roztroušené sklerózy při požehnání Nejsvětější svátostí.

Všechna uzdravení neuznává církev výslovně jako zázraky. Církev je v této záležitosti, stejně jako v případě mariánských zjevení, velmi opatrná, protože její nepřátelé jsou stále ve střehu, aby ji přistihli při nějakém omylu a mohli ji postavit na pranýř.

Téma zázraku je samo o sobě choulostivá věc. Např. v době osvícenství byla pro J. J. Rousseaua již samotná otázka zázraku absurdní a o sto let později tvrdil posměvač Ernest Renan, že ještě nikdo nedokázal, že by se něco takového stalo.

Když uvážíme, že Kristovy zázraky neuznávali mnozí jeho současníci a zázraky z evangelia označují mnozí teologové za »povelikonoční vsuvky do

předvelikonočního Ježíšova života« (srov. F. Mussner, »Ježíšovy zázraky«), nemůžeme se divit, že i mnohá uzdravení, která konstatovali v Lurdech odborníci, nejsou uznávána jako taková, a už vůbec ne jako zázraky.

Právě v této souvislosti vyslovil francouzský filozof a matematik Blaise Pascal závažná slova: »Zázraky jim nejsou k obrácení, nýbrž k zavržení.«

Pokud jde o zmínku, že při mariánských zjeveních je církev opatrná, několik slov na téma samotných mariánských zjevení. Ta poskytují námět k rozličným diskusím. Především se kritizuje jejich četnost. Podle poznámky v časopise Der Fels z prosince 1986 jich bylo jen mezi roky 1928 a 1971 210, z nichž 10 % prohlásila církev za podvod a ostatní jsou stále předmětem zkoumání.

Nechtěl bych se vyjadřovat přímo k jejich počtu, nýbrž chtěl bych si všimnout jiné okolnosti. Vidím před sebou na glóbu dvě protilehlé mariánské svatyně, k nimž mám určitý osobní vztah: na Východě je to chrám Kasanské Matky Boží na Volze, jejíž filiální katedrálu jsem viděl v Leninogradě jako muzeum ateismu, kde je také uchovávána fatimská ikona, a daleko odsud v jihovýchodní Americe chrám Panny Marie v Copacabana v Bolívii, do kterého jsem sice nevkročil, ale který jsem viděl při přeletu And na poloostrově jezera Titicaca. Mezi oběma milostiplnými místy jsou stovky a tisíce svatyní zasvěcených Panně Marii, kaple a mariánské oltáře. Pak jsou to v muzeích a soukromých domech statisíce mariánských obrazů a mnohé z nich namalovali velcí i největší mistři.

(Pokračování)
Překl. -lš-

Píšu Ti, Pane Bože...

Bože, miluji Tě doopravdy, nebo jen tak z povinnosti? Je mi líto, že častěji z povinnosti. A dovoluji, Ježíši, abys mě vedl? Ne vždycky. A Duch svatý? Věřím, že mě naplňuje jeho láska? Taky ne. Co se se mnou děje? Teskním po Tvém slově, a neotevřu Písmo svaté. Toužím po modlitbě, a nemodlím se. Když jdu kolem kostela, chci vstoupit a říct: »Dobrý den!«, ale pak zapomenu a pádím kolem někde jinam. Když mi dáš chvilku času na odpočinek, zapadnu do fotelu před televizorem... Teprve večer se zamyslím a píšu Ti dopisy. Nakonec taky mařím čas, protože noc jsi dal lidem, aby odpočívali. Mým největším hříchem je, že se mi nechce ani chtít. Pomoz mi, Pane, abych Tě vroucněji milovala, spočinula u Tebe a rozmlouvala s Tebou. Pomoz mi.

Děkuji Ti, Pane, že jsi mi dal poznat velikost své lásky. Byla jsem u manžela. Už spolu nejsme sedm let. Je s druhou, však víš, taky rozvedenou. My jsme se nerozvedli. Máme tři děti a ony otce navštěvují. A dnes jsem potřebovala pomoc a šla jsem za ním. Jeho žena nebyla doma. Začali jsme rozmlouvat tak normálně, dokonce teple. A on mě zranil svým slovem. Slzy mi vyrazily po tváři. Byl zmatený. Snažil se uhnout. Dokazoval mi, lživě, že jsem ho špatně pochopila.

Děkuji Ti, Pane, za Tvoji ukradenou lásku k muži. Díky ní jsem pochopila, jak Ty, Pane, jsi okrádaný od nás. Jak velice Tě to muselo bolet, když jsi visel na kříži! Jenom lotr po pravici pochopil svůj hřích. A přece jsi řekl: »Miluj svého bližního jako sám sebe«, tedy nezraňuj ho, protože sebe nezraňuješ, zbav se egoismu, aby ses nemusel stydět a klamat sám sebe, nepohrdej druhým, protože sám sebou nepohrdáš.

Děkuji Ti, Pane, za tu lidskou, nedobrou lásku, protože jsem poznala tvoji žárlivou lásku. Pochopila jsem, Pane, že Ty miluješ každého nevýstižně dokonalou láskou a nikoho při tom nevyklučuješ. Miluješ stejně papeže jako mne, hříšníky i svaté. Každý z nás má právo na Tvoji stoprocentní lásku. A kolikrát se mi zdálo, že papeže miluješ na sto procent, mě na osmdesát, svatě nadmíru. Děkuji Ti, Pane, že miluješ mého muže a jeho ženu stejně jako mne. To můj egoismus, slabá víra, nepřiznání vlastních chyb mě učinily slepou. Ode dneška se budu modlit za všechny slepé duše, aby spatřily Tvoje světlo, tedy i za muže a jeho ženu. Protože já už vím, a oni ještě ne...

Dnes, jak víš, byla pěkná mše. A vlastně jsem Tě viděla tak hmatatelně, tak reálně. Byls v tom ubohém bezdomovci. Táhlo to z něho, ale Tys byl s ním a já vedle Tebe. Seděla jsem vedle toho ubožáka. Jak ten člověk se k Tobě modlil, jak krásně s Tebou rozmlouval! Závíděla jsem mu jeho víru. Nejdříve se mi zdálo, že to v něm pláče alkohol. Utišovali ho, snažili se ho vyvést z kostela, a on se modlil ještě hlasitěji. A to jak! Na každé utišování měl odpověď: »To Pán Ježíš dal Jožovi takový hlas!«

Pane, jak Tys byl s ním, tak i já jsem byla s ním. Pane, jak plakal před Tebou, že je sám, protože jsi mu nedal ženu, protože nešel do kláštera, protože se mu zdálo, že je hloupý, že bydlí s rodiči ve starém domě. A rodiče ztratili, dům mu zbourali a tu klíčku, kterou dostal, dal sestře, protože se vdala. Tam už pro něho místo není, a venku je takový mráz... Nevzali ho do noclehárny, protože si na zahřátí přihnul. Má hlad, je unavený, ale vydrží do zítřejšího oběda v Charitě...

»Joža miluje Ježíše a Marii!« volal. Když mše skončila a všichni začali vycházet, Joža utíkal k oltáři, padl na kolena před obrazem Panny Marie Čenstochovské, chvíli se modlil a potom jasným hlasem zpíval jasnohorské Ave. Zastyděla jsem se. Všichni zapomněli na Ave a na obraz. Kdybych nebyla s Jožou, taky bych rychle odešla domů. A Joža zpíval a zpíval. A já s ním, v slzách. On neplakal, jenom se díval na Marii a zpíval.

Prosím o odpuštění, Matičko, i Tebe, že jsem zapomněla a že zapomněli všichni ostatní. Děkuji Ti za Jožu a prosím, udělej, aby už nepil a aby strážlivý svým čistým, zvučným hlasem svědčil o Tobě.

Danuše

Využijte mimořádné příležitosti milénia roku 2000 k poutnímu zájezdu. Nabídku poutních zájezdů zašle Marta Vondráková, KCK Misie, Masarykovo náměstí 46, 751 03 Brodek u Přerova, tel. 0641/74 11 50.

Dovolujeme si vás upozornit na přednášku Jan Hus – mýty a skutečnost, která se uskuteční v úterý 11. dubna 2000 v 19.00 hod. Přednášet bude P. dr. František Holeček OM (Cyrilometodějská teologická fakulta UP v Olomouci) a doc. JUDr. Jiří Kejř, Csc. (Akademie věd České republiky). Tereziánský sál – arciopatství Břevnov, Markétská 28/1, Praha 6, tram. 8 a 22 – směr Bílá Hora, zastávka Břevnovský klášter.

verité

VÉRITÉ
Konviktská 16
110 00 Praha 1

Cestovní kancelář specializující se na poutě do Medžugorje
Termíny na hlavní sezónu roku 2000

18.4. - 25.4. Vrchol Svatého týdne a Velikonoce
4.5. - 10.5. P. Maria, Prostřednice všech milostí
30.5. - 5.6. Nanebevstoupení Páně
6.6. - 13.6. Seslání Ducha svatého
20.6. - 27.6. Výročí prvního zjevení (30.6.)
1.7. - 7.7. Pout' školní mládeže (29.)
30.7. - 7.8. Mezinár. modlitební festival mládeže
13.8. - 19.8. Nanebevzetí Panny Marie
20.8. - 26.8. Panny Marie Královny
5.9. - 12.9. Narozeniny Panny Marie a Křiževac

AUTOBUSY VYUŽÍDĚJI Z RADY MÍST ČECH A MORAVY

Učastníci poutí budou přednostně zarazeni na pout' v souvislosti s mimořádnými událostmi v Medžugorji. Cena: 7 dnů 1690 Kč (*1540 přihlásili se celý autobus z Jižní Moravy), 8 dnů 1790 Kč (*1640), 9 d. 1840 Kč (*1700). V případě sociální tísně možnost dohody slev.

Kněží cestují zdarma. Ubytování do 600 m od kostela 10 DEM za osobu a noc • Možnost poslechu českých překladů večerních bohoslužeb a organizačních informací z vysílačky VÉRITÉ na VKV (příjímač zapůjčíme). • Požehnaní předmětů Pannou Marií při zjevení.

Přihlášky na výše uvedené adrese nebo tel. 02 / 23 24 617, tel. i fax 02 / 23 21 294 , 29 65 24.

OZVUČOVÁNÍ KOSTELŮ A PŘEDNÁŠKOVÝCH SÁLŮ

- zvýšená odolnost proti akustické zpětné vazbě
  - automatická regulace mikrofonů
  - bezdrátové mikrofony ruční i klopové
  - ploché mikrofony na obětní stůl
  - sluchátka pro nedoslýchavé
  - dlouholeté zkušenosti, kvalita a spolehlivost, příznivé ceny
  - nabídka a poradenství zdarma
- Oficiální zastoupení firmy Ozvučovací technika: Rostislav Rychlík, Za Humny 1830, 688 01 Uherský Brod, tel./fax: 0633/63 70 18, e-mail: r.rychlik@worldonline.cz

Kyjov – farní kostel – postní duchovní obnova s P. Petrem Baranem SDB z Brna – 6. 4. 2000 (čt) v 18.30 hod. – 7. 4. 2000 (pá) v 18.30 hod. – 8. 4. 2000 (so) v 8.00 hod.

Měsíc máj 2000 u Panny Marie v Žarošicích u Kyjova, okr. Hodonín
6. 5. – první sobota – začátek v 18.30 hod.
7. 5. – prosebný průvod do polí – začátek ve 14.00 hod.
13. 5. – fatimský den (svíce s sebou) – začátek v 18.30 hod.
21. 5. – výročí korunovace Matky Boží Žarošské Svatým otcem – začátek v 10.00 hod., ve 14.00 hod. májová pobožnost.

Na první soboty a fatimské dny je možno získat odpustky Jubilea. Mše svatě o nedělích v 9.30 hod. Informace o poutích na tel. 0629/63 16 16. Na společenství s vámi se těší P. Pavel Kopecký.

INTERNETOVÁ ADRESA SVĚTLA

<http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>
e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz

Dopis nemocným – duben 2000

Drazí nemocní,

slavením velikonočního tajemství Kristova slavíme vlastně i své vzkříšení k věčnému životu, protože skrze jeho smrt na kříži jsme dosáhli smíření s Otcem. Tím bolestnější se nás dotýká zvláště v tomto Jubilejním roce, že mnozí lidé jsou neteční k nesmírným darům Božího milosrdenství.

Wilfrid Stinissen ve své knížce „Otče, odevzdávám se Ti“ říká, že problém dnešního člověka je v tom, že v dění kolem sebe již nedokáže poznat vůli Boží. Nevěří už v Prozřetelnost, která působí, že všechno dění napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha. Dnes říkáme příliš snadno a příliš všeobecně: „To přece nemůže být vůle Boží, aby lidé hladověli, byli pronásledováni, aby vznikaly války...“ Ne, to opravdu není vůle Boží, naopak, Bůh chce, aby se lidé milovali. Zapomínáme však na jedno: že Bůh nám dal svobodnou vůli a že sami můžeme volit mezi dobrem a zlem. Zlo, v němž se nacházíme, bývá právě důsledkem činů, které si Bůh nepřeje, ale dopouští je. Přeje

si, abychom těmito těžkostmi rostli a neztráceli smysl pro to podstatné: přijímat ve svém životě vůli Boží a souhlasit s ní. Stačí se podívat na Ježíše. Otec přece nechtěl, aby lidé zabili jeho Syna. Ježíš neřekl, co dnes tak často slyšíme: „To přece nemůže být vůle Boží“, ale řekl: „...ne jak já chci, ale jak ty chceš“ a stal se obětí lidské zloby dobrovolně. Právě tato skutečnost nám říká, že utrpení nikdy není známkou nedostatku Otcovy lásky a že nikdy není marné. Nese ovoce a má spásnou sílu. Poté co jím Ježíš prošel, stalo se utrpení nástrojem vykopení.

Pro každého z nás je připraven kalich, z kterého nám Otec káže pít. Pro nás je ne-nesnadné v něm vidět kalich Otcův, protože velká část obsahu pochází od lidí. Přesto je to Otec, který nám ten hořký nápoj nabízí. Přijmeme-li jej ochotně jako Ježíš, budeme i my slavně vzkříšeni.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla

Ó kněžské povolání! S jakou láskou bych tě, Ježíši, nesla ve svých rukou, kdyby tě můj hlas mohl svolat z nebe! S jakou láskou bych tě předávala duším!

Terezie s Lisieux

Tvoje svoboda sahá tak daleko, jak daleko sahá tvé sebeovládání.

Marie Ebnerová

Pane, ty jsi můj společník na mé pouti. Neopouštíš mě ani ve dnech mého soužení. Kdykoliv tě zavolám, jsi mi blízko. Protože zavolat tě znamená obrátit se k tobě, a kdo se k tobě obrací, toho nemůžeš opustit, a nikdo se k tobě nemůže obrátit, jestliže již předem nejsi u něho.

Nikolaus von Kues

Zvykni si posuzovat vždy a v každém případě věci i lidi z dobré stránky.

Sv. Vincenc z Pauly

Liturgická čtení

Neděle 9. 4. – 5. neděle postní

1. čt.: Jer 31,31–34

Ž 51(50),3–4.12–13.14–15

Odp.: 12a

2. čt.: Žid 5,7–9

Ev.: Jan 12,20–33

Pondělí 10. 4. – ferie

1. čt.: Dan 13,1–9.15–17.19–30.33–62

Ž 23(22),1–3a.3b–4.5.6

Odp.: 4ab

Ev.: Jan 8,1–11

Úterý 11. 4. – připomínka sv. Stanislava

1. čt.: Nm 21,4–9

Ž 102(101),2–3.16–18.19–21

Odp.: 2

Ev.: Jan 8,21–30

Středa 12. 4. – ferie

1. čt.: Dan 3,14–20.91–92.95

Dan 3,52a.52b.53.54.55.56

Odp.: vlasní

Ev.: Jan 8,31–42

Čtvrtek 13. 4. – připomínka sv. Martina I.

1. čt.: Gn 17,3–9

Ž 105(104),4–5.6–7.8–9

Odp.: 8a

Ev.: Jan 8,51–59

Pátek 14. 4. – ferie

1. čt.: Jer 20,10–13

Ž 18(17),2–3a.3bc–4.5–6.7

Odp.: strov. 7

Ev.: Jan 10,31–42

Sobota 15. 4. – ferie

1. čt.: Ez 37,21–28

Jer 31,10.11–12ab.13

Odp.: 10d

Ev.: Jan 11,45–56

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	9.4.	10.4.	11.4.	12.4.	13.4.	14.4.	15.4.
Antifona	270	270	270	270	270	270	270
Žalm	783	783	783	783	783	783	783

Ranní chvály:

Hymnus	270	271	272	271	272	271	272
Antifony	387	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	388	392	395	399	402	406	409
Antifona k Zach. kantiku	388	392	395	399	402	406	409
Prosby	388	392	395	399	403	406	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410

Modlitba během dne:

Hymnus	273	273	273	273	273	273	273
Antifony	273	273	273	273	273	273	273
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	389	393	396	400	403	407	410
Záv. modlitba	389	393	396	400	403	407	410

Nešpory:

SO

Hymnus	268	268	268	269	268	269	268	412
Antifony	386	390	838	853	868	884	900	416
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901	916
Kr. čtení a zpěv	386	390	394	397	401	405	408	416
Ant. ke kant. P. M.	387	391	394	398	401	405	408	416
Prosby	387	391	394	398	401	405	408	417
Záv. modlitba	389	389	393	396	400	403	407	419
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

Představujeme

vám...

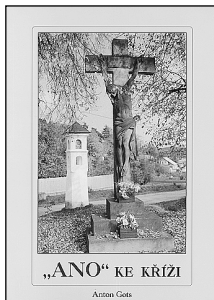
Uvedené knihy a nosiče si můžete objednat
na adrese: **Matiice cyrilometodějská s. r. o.**
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

Anton Gots:

„ANO“ KE KRÍŽI

Pozadí pro úvahy této knihy tvoří všední život v nemoci, která postihla autora na řadu měsíců a jejíž průběh velmi dlouho naznačoval, že skončí špatně. Autor líčí zápas o smysl takového bezvýhodného bytí, o víru, že i v takové bídě a bolesti je Bůh s námi... Vhodné nejen pro nemocí a utrpením zkoušené, ale i pro všechny, kteří hledají ve svém životě Boha.

Brož., A5, 124 stran, 59 Kč

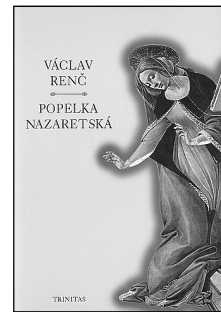
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

Václav Renč:

POPELKA NAZARETSKÁ

Popelka nazaretská, která nezapře ducha českého baroka, je nejznámějším dílem Václava Renče. Skladba vznikla v komunistickém kriminále. Básník v ní po svém návratu z vězení nezměnil ani slůvko.

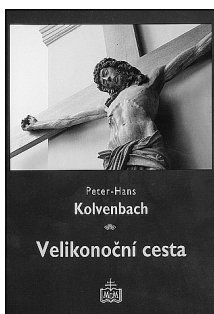
*TRINITAS, váz., přebal,
A5, 96 stran, 138 Kč*

Peter-Hans Kolvenbach:
VELIKONOČNÍ CESTA

Duchovní cvičení udělovaná ve Vatikánu na čtení Božího slova, jak je Církev předkládá v prvním postním týdnu. Vhodná pomůcka pro všechny, kdo chtějí dobře prožít události Velikonoc – utrpení a zmrtvýchvstání našeho Pána.

Brož., A5, 176 stran, 69 Kč

POPELKA NAZARETSKÁ

Magnetofonová kazeta – literárně-hudební pásmo s originálními texty Václava Renče, které recituje Jaroslav Konečný. Hudbu složil Vít Petruš.

ROSA, 129 Kč

SVĚTLO KALVÁRIE

Podle P. de Greeve upravil F. X. Juránek

Drobný soubor úvah a námětů k meditacím o utrpení našeho Spasitele Ježíše Krista.

Brož., A6, 110 stran, 25 Kč

Upozorňujeme na prodejnu v Brně, v níž můžete zakoupit také tituly vydané v Matici cyrilometodějské s. r. o. Jedná se o knihkupectví PMP-centrum, s. r. o., a nachází se v Brně na Mendlově nám. 9. Tel. a fax: 05/43 21 19 44, e-mail: pmpcentrum@volny.cz

**Převodem
706 035**

Novinově vylatně

Odesílatel:

Matiice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matiice cyrilometodějské. Vydává Matiice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matiice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inenet.cz; <http://www.ova.inenet.cz/svetlo>). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RO-DENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávane novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dna 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nevrátěné příspěvky nevracíme.